

DE RIGTIGE NASSERØVE SIDDER PÅ BØRSEN!

Juletidens glade budskab om gavmildhed og kærlighed til sin næste er blevet indledt med et angreb på "de forkælede" kontanthjælpsmodtagere. Angrebet kommer ikke kun fra de borgerlige - selv den nye regering forfalder til denne pinlige klassehetz.

Denne absurde mediekampagne dækker over en virkelighed med global krise, der kun bliver værre hver eneste dag med stigende arbejdsløshed som følge. Samtidig forsøger man med angrebet at skabe splittelse imellem de dele af arbejdsklassen, der har et job, og dem som ikke har et job og er på kontanthjælp.

Imens alt det sker, er de rigeste sluppet væsentligt billigere, end de havde troet ved den nye regerings finanslov. Finansloven rummer ingen ny beskatning af de milliarder som Mærsk hiver op af vores Nordsø. Et løfte som alle regeringspartier ellers

snakkede flot for inden valget. Der bliver ingen millionærskat, som ellers var en del af S-SF's valgløfte.

I stedet bliver det en krisepolitik, der fortsætter med nedskæringer. Dagpengereformen og efterlønsreformen videreføres med den nye regering. De skamløse høje billetpriser på offentlig transport stiger, og regeringen indfører ekstra afgifter, der kommer til at ramme arbejderklassen allerhårdest.

Enhedslisten har i hele sagen om kontanthjælpsmodtagere kørt virkelig god stil, og har konsekvent snakket de borgerlige og regeringen

imod. Desværre har de også for første gang nogensinde stemt for statens finanslov, som ikke indeholder mange væsentlig forbedringer, men rigtig mange forringelser, uden nogen nævneværdig modstand inde i partiet.

Herfra skal der lyde en opfordring til alle socialister om at tage erfaringerne fra det begivenhedsrige år 2011 videre ind til 2012. Vi gør det for let for magthaverne det kommende år, medmindre vi starter med at organisere os og bygge lokal modstand op fra neden.

Socialismen må genvinde sit hegemoni

Selvom den økonomiske krise har rejst tvivl om det kapitalistiske system, er modstanden mod dette system, generelt kun defineret ved dens enighed om at være antikapitistisk. Hvad skal der sættes i stedet?

Læs side 08

Hvem repræsenterer de 99 %

Occupy-bevægelsen har stået imod utallige forsøg fra magthaverne på at isolere, håne og knuse den. Nu går den mod vinter men skal ikke længere frygte kold isolation. I stedet lur der endnu en fare i en kvalm og omklamrende omfavelse fra det demokratiske parti.

Læs side 05

Hvorhen Enhedslisten?

Sammenligner man EL med de andre parlamentariske partier har EL skam gjort det helt pænt. EL kan tage ansvaret for de "røde" fingeraftryk, mens SRSF står med ansvaret for nedskæringerne.

Og mange er jo blevet nøjsomme efter 10 år med VKO. Så det er næppe EL, der bliver straffet i meningsmålingerne.

Men er EL bare et parlamentarisk parti? Eller er det et parti for forandring uden for det parlamentariske cirkus?

På enhedslisten.dk hedder det i "Enhedslistens hovedresultater under finanslovsforhandlingerne" igen og igen: "det lykkedes Enhedslisten at få", "Enhedslisten har også fået", "Enhedslisten sikrede også" osv. osv.

I et medie-(reklame) perspektiv er det smart at sælge finansloven som en sejr for Enhedslisten. Men i et klassekamps-opbygnings perspektiv var et ja til finansloven et stort svigt.

Det var et svigt for alle dem, som argumenterer for, at det gør en forskel, hvad man stemmer. Det var et svigt for alle dem, som argumenterer for, at der er et alternativ til nedskæringer, og at vi ikke behøver at lægge under for logikken om, at vi skal konkurrere med arbejdere i andre lande for at sikre vores kapitalisters konkurrenceevne.

Enhedslisten er rykket et skridt tættere ind mod den sump, som den nye regering allerede er havnet i.

Det stærkeste ord er NEJ

Nogen siger, at et nej til finansloven ville betyde, at regeringen ville vælte. Det er muligt, men spørgsmålet er, om det er frygten for nyvalg, som skal styre vores

politik?

Om man stemmer for eller imod en finanslov, må handle om indholdet - ikke om truslen om nyvalg.

Denne trussel om at regeringen ville falde kan bruges igen og igen til at få Enhedslisten til at acceptere hvad som helst. Enhedslisten burde have meldt klart ud og sagt, at hvis regeringen falder pga. finansloven så har den væltet sig selv.

I øvrigt har Venstre og Socialdemokraterne stemt for hinandens finanslove siden 1990 så derfor er det ikke sikkert, at regeringen ville vælte, hvis Enhedslisten havde stemt nej.

Noget er dog sikkert; nemlig at et nej fra

Enhedslisten ville have skabt debat mange steder i samfundet.

I København har 1/3 af byen stemt på Enhedslisten, og her ville et nej havde fået en heftig debat til at blusse op. Medlemmer og sympatisører ville med mere rank ryg kunne havde sagt til deres kolleger, at der er et alternativ til endnu en omgang nedskæringer.

Et nej ville havde betydet, at Enhedslisten skulle diske op med nogle svar som ville handle om, at kampen og alternativet ligger uden for folketinget, at det er, når almindelige mennesker går i kamp, at vi kan rykke ved noget, at vi bliver nødt til at forsvare efterlønnen og dagpengene ved at

starte politiske strejker.

Et nej ville stille krav om helt andre svar og et helt andet sprog fra Enhedslisten. Desværre er det sprog, som handler om strejker og folks egen aktivitet svagt i Enhedslisten parlamentets-logik overfor kamp-logikken i denne omgang. Spørgsmålet er, om det bliver anderledes i fremtiden?

Valgkamp eller klassekamp?

Meget tyder på, at mange i Enhedslistens ledelse ønsker at fortsætte vejen hen imod at blive et ansvarligt, valgkampsparti. Ja'et til krigen i Libyen og accepten af de snævre økonomiske rammer, som er sat op om det politiske spil, er signaler i den forkerte retning.

Enhedslisten er dog stadig et vigtigt netværk af gode socialister, men spørgsmålet er, om vores fundament er ved at ændre sig.

Mødes man i afdelingerne for at tale om opbygning af bevægelser og demonstrationer? Eller for at være baggrundsgruppe til parlamentarikerne? Og i faglige sammenhænge udgør man så en opposition til de fagbosser som taler om, at intet kan lade sig gøre, eller er man allieret med fagtoppen?

Der er stadig en kamp om Enhedslistens sjæl, men på det seneste er det gået den forkerte vej.

JESPER JUUL MIKKELSEN OG CHRISTINE KYNDI BERGEN

Folketinget som talerstol

Spørgsmålet om revolutionæres forhold til såkaldte arbejderregeringer (eller centrum-venstre regeringer i vores tilfælde) har tidligere været diskuteret heftigt på den revolutionære venstrefløj.

Lenin skrev i 1920, at revolutionære skulle støtte en arbejderregering "som rebet støtter den hængte". Med det mente han, at revolutionæres opgave er at hjælpe med at sætte reformisterne på taburetterne for at vise for arbejderklassen, at reformistisk politik ikke har nogen svar.

Venstrefløjen på prøve

Men samtidig med at arbejderregeringen kommer til magten, bliver revolutionære sat på prøve. Vi må have selvstændige bud, bruge vores taletid på at sige, at det er folk selv, der kan skabe forandring, ikke en "rød" regering.

Det er, hvad vi mener med at bruge folketinget som talerstol: Vi skal bryde folks illusioner om, at vi kan vælge folk til at løse vores problemer - ikke understøtte illusionerne. Vi skal bruge talerstolen til at kalde til kamp.

Enhedslisten bør samtidig ikke have nogen illusioner om at kunne holde regeringen til venstre ved brug af gode argumenter og forhandlinger, hvilket vi allerede har fået demonstreret. I andre europæiske lande har Socialdemokraterne stået forrest med brutale nedskæringer pga. krisen.

Det vil også ske her, spørgsmålet er så blot om Enhedslisten har noget at sige til de mange skuffede vælgere - andet end at man skal stemme anderledes næste gang?

JESPER JUUL MIKKELSEN OG CHRISTINE KYNDI BERGEN

Enhedslisten og finansloven

16. november vedtog Enhedslistens hovedbestyrelse - for første gang i partiets historie - enstemmigt at stemme for et forlig med regeringen om finansloven. Kun to undlod at stemme.

Den nye regering genfremlagde den finanslov, som VKO ville have brugt som udgangspunkt for deres forhandlinger, hvis de havde vundet valget.

Selv om der er sket nogle forbedringer i forhold til VKO's finanslov, er "det jo ikke de allerstørste udgifter og indtægter, der her rykkes rundt på," som Michael Svarer, økonomiprofessor på Århus universitet, sagde til Information 3. november.

Borgerlig krisepolitik

Enhedslisten har sagt ja til statens budget for næste år. Dette budget, finansloven, er en central del af regeringens krisepolitik - som i alt væsentligt er en fortsættelse af VKO's krisepolitik.

Denne krisepolitik omfatter også forringelser af dagpengeretten og afskaffelsen af efterlønnen. Desværre har Enhedslisten ikke gjort fjernelsen af disse forringelser til en betingelse for at stemme for finansloven (dog er dagpengeforringelserne udskudt et halvt år).

Fjernelsen af efterlønnen har været et af de vigtigste politiske mål for de borgerlige i mange år. Og vi er nu i den absurde situation, at det er SRSF

- de samme som EL har indgået finanslovsforlig med - der fremsætter forslaget om fjernelse af efterlønnen som deres eget forslag.

Den nye regering har allerede skuffet mange og brudt sine valgløfter på centrale områder, fx priser på offentlig transport. Og flere ledende socialdemokrater har været ude i medierne og hetze arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere mindst lige så godt, som nogen borgerlig politiker kunne havde gjort.

En finanslov er ikke som enhver anden lov. Den er en samlet retning for den økonomiske politik.

Ved at sige ja til finansloven har et parti som EL sendt et signal om, at finansloven går i en helt anden retning end VKO's krisepolitik.

Men indholdsmæssigt er forskellene små. De få forbedringer i finansloven betaler vi selv gennem øgede afgifter. Til gengæld kan SRSF bruge EL's støtte til at dække sig for kritik fra venstre, som det følgende eksempel viser.

Enhedslisten svigter kritikerne

I DR's deadline 29. november var FOA's formand, Dennis Kristensen, inde og tale med Rasmus Prehn, trafikordfører for Socialdemokraterne. De talte om priserne for offentlig transport, der skal stige igen.

Dennis Kristensen påpegede både dette, og at finansloven er socialt skæv, vender den tunge ende nedad og vil ramme hans medlemmer hårdt.

Rasmus Prehn svarede: "Alene det at Enhedslisten støtter den samlede finanslovsforslag vidner jo om, at det er altså et socialt afbalanceret forslag, der kommer. Enhedslisten havde jo ikke lagt stemmer til det her, hvis det ikke var det."

Det er Enhedslistens egentlige gave til danskerne: En legitimering af regeringens nedskæringspolitik og samtidig færre stemmer, som kritiserer en politik, hvor arbejderklassen endnu engang skal betale.

Enhedsliste-jubel

Begejstringen i EL's folketingsgruppe og ledelse over finansloven er stor.

Allerede inden finanslovsforhandlingerne udtalte Johanne Schmidt (P1 Morgen 4. okt.), at Enhedslisten kunne genkende sig selv i det nye regeringsgrundlag "på stort set alle områder". Overskriften i udtalelsen fra EL's hovedbestyrelse hedder: "Finansloven - de første skridt i en ny retning".

De små forbedringer i den nye finanslov bliver pustet op for at skygge over, at man har sagt ja til at fortsætte en ulige økonomisk politik for det næste år, både i pressen og internt i partiet.

Arbejdsløsheden vokser

Hver eneste dag vokser antallet af arbejdsløse i Danmark. Officielt er der 165.000 fuldtidsarbejdsløse, hvilket svarer til 6,2 %. Men bag disse tal gemmer der sig både langt flere arbejdsløse og meget større procenter. Ufaglærte og unge har dobbelt så stor arbejdsløshed som gennemsnittet. En meget stor gruppe er permanent skubbet ud af arbejdsmarkedet til en ussel tilværelse på kontanthjælp eller ingenting.

Krisen har ramt den danske produktion af varer og tjenesteydelser hårdt. Den er nu 5,7 procent lavere end før krisen og har kostet danskerne 188.000 tabte arbejdspladser og 110 milliarder kroner i tabt velstand. Ingen almindelige danskere undgår berøring med arbejdsløsheden. Man har et familiemedlem eller en ven som er ramt.

- De ufaglærte har en arbejdsløshedsprocent på 11,4 %.

- 13,3 % af de unge er arbejdsløse. Og tallet er stigende.

- I udkants Danmark er arbejdsløsheden på 15 % og blandt ufaglærte og unge meget højere.

På røven

Danmarks arbejdsløse er blevet hårdt angrebet på deres vilkår de sidste 10 år. Og skammeligt har den nye regering ikke gjort op med den

økonomisk hårde tilværelse for de arbejdsløse.

- Dagpengeperioden forsat barberet ned til 2 år, selvom den er midlertidigt forlænget med ½ år.

- Man skal stadig skaffe sig de 52 ugers fuldtidsarbejde for at genoptjene dagpengere retten.

- Sygedagpengeperioden på max 52 uger stadig gældende.

- Arbejdsløse som ryger for dagpengeperioden er overladt til kontanthjælp (ingen kontanthjælp hvis samlever har arbejde).

- Efterlønnen er smadret som en værdig udvej for de +60.

- Unge under 25 år er på halve dagpenge.

- Pligt til at skrive en masse ansøgninger uden reel mulighed for job og pligt til tvangsaktivering i tåbeligheder.

Kan vi skaffe flere job?

Krisen er kommet for blive og det bliver kun værre siger alle prognoser. Den nye regering har lovet investeringer i vækst. Hvornår de kommer og hvordan gennemslagskraften står endnu uklart. Noget kan der gøres nu.

Det ene er omgående at igangsætte de meget nødvendige klimainvesteringer i kollektiv trafik, miljøsikring

af bygninger og igangsættelse af klimavenlig produktion. Det sikrer 100.000 arbejdspladser viser veldokumenterede planer fra byggefagenes fagforeninger. Suppleres det af en genopretning af den offentlige velfærd i form af flere hænder på plejehjem, skoler og institutioner, så giver det mange job.

Det andet der skal gøres handler om os selv ude på arbejdspladser og i fagforeningerne. Vi skal slås for de eksisterende jobs. Når virksomhederne fyrer i denne tid så handler det ikke kun om manglende ordrer. Det handler også om at de prøver at spare på lønkontoen for at komme mere i aktionærernes lommer. De store fyringsrunder i bankerne og i teleselskaberne handler ikke om mindsket aktivitet, men om at få de tilbageværende til at løbe stærkere.

En kamp for at bevare folk i arbejde og fx strejke mod fyringer bliver ikke kun til en håbløs kamp der ikke kan vindes. Det er en kamp om hvor meget profit der skal til aktionærerne og her kan vi vinde, dvs. sikre nogle kolleger deres job mod en mindre profit til ejerne.

JAKOB NERUP

Blå regeringspolitik skyldes ikke kun De Radikale

Selv en S-SF-regering uden Vestager & Co. ville ikke bryde afgørende med VKO's politik.

af Lars Henrik Carlskov

De seneste måneder har på det nærmeste budt på kø-dannelse i forhold til at give De Radikale skylden for den nye regerings langtfra røde politik. Det er da også rigtigt, at De Radikale, modsat Socialdemokraterne og SF, er et ægte borgerligt parti og derfor står for en asocial økonomisk politik.

Dette har dog hele tiden været velkendt, hvorfor det ikke bør komme som en overraskelse og mindst af alt for Socialdemokraterne og SF. Ikke desto mindre har begge partier, såvel inden valget som før regeringsforhandlingernes start og efter præsentationen af regeringsprogrammet, insisteret på, at de foretrækker regeringssamarbejde med Vestagers tropper frem for en ren S-SF-konstellation.

Skattelettelser til de rige og efterlønsfiflerier

S-SF selv har da heller ikke ligefrem brilleret ved at præsentere et klart alternativ til de sidste 10 års VKO-flertal. F.eks. ville S-SF's nu sløjfede "millionærskat" have betydet, at millionærerne slap billigere end før VK-regeringens skattelettelser, og at personer med en indkomst mellem en halv og en hel million beholdt deres skattelettelser.

Eller tag f.eks. efterlønnen, som Socialdemokraterne allerede i 2006 var med til at forringe ved at indgå i Fogh-regeringens "velfærdsaftale" – hvilket SF senere tilsluttede sig med tilbagevirkende kraft. I 2009 åbnede Søvnald også for at pille ved efterlønnen (omend han senere skyndte sig at trække i land). Læg dertil, at S-SF før valget truede med at afskaffe efterlønnen, hvis ikke planen om at sætte arbejdstiden i vejret med 12 minutter om dagen gik igennem.

Accept af borgerlig krisepolitik

Spørgsmålet om skattelettelser til de rigeste, efterlønsdiskussionen og de nu skrinlagte planer om at hæve arbejdstiden viser, at Socialdemokraterne og SF selv uden De Radikale ikke ville udgøre et klart alternativ til borgerlig krisepolitik. Ydermere gjorde S-SF det ved flere lejligheder før valget klart, at de, hvis den økonomiske krise fortsætter, vil skære i velfærdsydelserne.

S-SF adskiller sig, ikke mindst takket være deres bånd til fagbevægelsen, fra De Radikale ved, at størstedelen af deres bagland ønsker en væsentlig mere venstreorienteret politik end den nye regerings. Som socialister er det vores opgave at mobilisere dette bagland til et brud med den nuværende borgerlige krisepolitik. Men det kræver også, at vi klart siger, at dette brud ikke kommer, hvis bare vi får en S-SF-regering uden De Radikale.

Modstand.org - bøger til antikapitalister og socialister

Giv os vores stjålne jord tilbage

Den oprindelige befolkningen i Chile gik i efteråret på gaden i protest mod fejringen af Colombus ankomst til Amerika. En protest der blev bakket op af studerende og arbejdere.

Billederne er taget efter en fredelig demonstration for at markere dagen for de indfødte. En protest imod Christopher Columbus ankomst til Amerika den 12/10 1492. Den 12/10 er en fridag, men for Mapuche folket (de indfødte som også kaldes Earth People) ses det som værende starten på spaniernes besættelse af deres land. Derfor blev denne demo holdt dagen før.

Demonstration blev afholdt for at kræve flere rettigheder til Mapuche folket, samt at markere en dag til at få deres forfædres stjålne jord tilbage. Mapuche folket var ikke kun tilstede men alle mulige som ville støtte sagen. Der var et hav af studerende og folk som er generelt er blevet trætte af det politiske styre i deres land. Alle delte de Mapuche folkets mening. Der blev vurderet at det var cirka 12.000 folk tilstede for at vise deres støtte.

Demonstrationen startede på Plaza Italia og gik derfra til Cerro Santa Lucia, hvor der var sat op til taler og politisk debat, i parken derved. Der var musik, taler, teater, infoboder med flyers og madboder. Der var en god stemning og ingen tegn på ballade.

I Santiago og mange andre steder i Chile har der været demonstrationer for bedre uddannelsessystemer og flere rettigheder til folket.

Det har stået på hen over det sidste lange stykke tid og mange demonstrationer er endt i kampe imod politiet, hvilket bestemt var med til at skabe en anspændt stemning på denne dag.

Der var ligeledes folk tilstede som var klar til kamp hvis det skulle komme så vidt. Men nu var det tid til fest og udveksle politiske syn.

Kl. 14.00 som var tidspunktet hvor demonstrationen var sat til at slutte gik politiet (på slaget) i aktion og fik folk ud af parken i en fart. Dette skete blandt andet med tåregas på trods af der var gamle mennesker og børn til stede.

Da jeg kom ud på gaden havde politiet spærret enden af vejen af, og i mine øjne fremprovokere de, de optøjer der fortsatte de næste timer. Stemningen var nu en helt anden, folk tog bandanaer om munden og luften var tung af tåregas.

Politiet lå og kørte frem og tilbage op ad vejen imens de skød tåregas og brugte deres vandkanoner hyppigt. Folk svarede igen ved at kaste med sten og andet skyts de kunne finde, samt lave de barrikader der holdt politiet lidt på afstand. Parken var nu blevet lukket af og der var stadig mange tilstede som ikke ville deltage med brug af vold. De var mere eller mindre fanget i midten af det hele.

Mest af alt så jeg politiets håndtering af lukningen på denne demonstration som et led i en politisk mediekampagne, for at få nogle skræmmebilleder ud i pressen, og det virker som om, at regeringen generelt ligger låg på demonstrationer som er samfundskritiske.

(Alle billederne er taget d. 11/10-2011 udenfor parken og de nærliggende gader)

JESPER DAMGAARD SVENDSEN

Er det demokratiske parti repræsentanter for de 99 %?

Occupy-bevægelsen har stået imod utallige forsøg fra magthaverne på at isolere, håne og knuse den. Nu går den mod vinter men skal ikke længere frygte kold isolation. I stedet lurder endnu en fare i en kvalm og omklamrende omfavelse fra det demokratiske parti.

I sidste nummer af Socialistisk Arbejderavis fremhævede vi i artiklen 'Occupy Wall Street – en amerikansk massebevægelse?', hvordan at bevægelsen fundament; erobringen af centrale parker og pladser, både var enorm styrke og svaghed.

En styrke fordi man opnår synlighed og sammenhold ved at erobre og holde fast på byens centrale områder og dog samtidig en svaghed, fordi man risikerer at blive afgrænset og isoleret som bevægelse, hvis man reduceres til kun at være et parkfænomen uden forbindelse til resten af befolkningen. Heldigvis er det ikke sket.

Det har ikke ellers ikke sparet på initiativer fra magthavernes side for at knække bevægelsen.

Man har forsøgt at knække bevægelsen på alle tænkelige måder fra start af ved at ignorere den, håne den eller i bogstaveligt forstand slå den ned med stave og peberspraye den. Den voldelige og brutale fremfærd mod Occupy bevægelsen tog til i slutningen af november i det, der ligner et koordineret angreb mod bevægelsen i flere stater.

En brutalitet der ifølge avisen The Guardian har chokket amerikanske borgere af enhver politisk overbevisning. Fuldt ud kampklædt politi har angrebet kvinder og revet dem i håret, pebersprøjet en ældre dame i ansigtet og banket flere unge mandlige aktivister til blods.

Selv pressen er ikke gået forbi og The New York Times har rapporteret om hvordan New Yorks politi ikke bare true med at anholde journalister, men faktisk også har anholdt, skubbet, slået og kastet barrierer efter journalister.

Det ser dog ikke ud til, at magthaverne har held med denne strategi; tværtimod synes sympati og opbakningen til bevægelsen at vokse. Occupy står nu overfor en helt anden fare end isolation, som man kunne kalde klam omfavelse.

Ikke isolation men kvælende omfavelse

Når nytårsfyrværkeriet har oplyst himlen, vil Obama gå ind i det sidste år af sin præsidentperiode. Uanset hvem, der bliver hans udfordrer fra det republikanske parti, vil valgkampen sikkert blive fjendtlig og tonen ganske hård.

De to partier, der hver især repræsenterer de rigeste en procent af amerikanerne, har haft store uenigheder om, hvor meget man skulle skære ned i velfærden, og hvor lidt (eller slet ingenting) de bedre stillede amerikanere skulle bidrage til at afhjælpe krisen. De nåede faktisk aldrig frem til en rigtig aftale for statens budget næste år, og der vil i stedet blive skåret ned over en kam efter bedste grønhøster-metoder.

Occupy-bevægelsen har været en udfordring for magthaverne, da den har sat spørgsmål ved hele systemets legitimitet, og det bliver et meget væsentligt emne i den kommende valgkamp. Det vil den,

fordi den igennem erobringen af byens rum og med sloganet 'We are the 99%' har givet et sprog og handlingsmuligheder for den følelse af skuffelse og vrede, som den jævne amerikaner har haft overfor den politiske og økonomiske elite.

Imens republikanerne, som har en stærk basis i den stadig mere udgrænsede Tea Party bevægelsen, der ligner Occupy-bevægelsens diametrale modsætning, har demokraterne taget små skridt mod Occupy. Eller det er nok i virkeligheden mere sandt at sige, at der er strømmingen i bevægelsen, der igen vil forsøge at knytte folkets håb om forandring til Obamas valgkampagne.

Det er især fagforeninger, som her spiller en meget aktiv rolle i rette bevægelsen mod demokraterne. Men hvad vil det betyde?

Fagbevægelsens rolle

Først og fremmest skal vi ikke tage fejl af, at det er enormt positivt, at fagbevægelsen og Occupy har nærmet sig hinanden. Occupy har pustet nyt liv i fagbevægelserne, og det har medført, at bevidstheden om nødvendigheden af at kæmpe for bedre vilkår på sin arbejdsplads og i sit lokalsamfund efter mange årtiers dvale, er blevet reaktualiseret. Samtidig har Occupy bevægelsen netop undgået den førømtalte isolation ved at knytte bånd til bl.a. fagbevægelsen.

Konkret har denne alliance udmøntet sig i forsøg på en generalstrejke i Oakland, der dog måtte nøjes med en ganske pæn demonstration, der endte med at lukke landets femte største havn et halvt døgn. Og senest demonstrerede omkring 10.000 mennesker torsdag den 1. december mod arbejdsløshed og for flere jobs i New York, næsten utænkelige begivenheder for bare få år siden.

Men ligesom lignende bevægelser, der igennem tiden har udfordret magthaverne og de grundlæggende magtstrukturer, oftest i højere eller mindre grad er blevet omfavnet, tæmmet og gjort ansvarlige over for det kapitalistiske system og dens stat, står Occupy lige nu i samme situation. Og her spiller dele af fagbevægelsen, der er stærkt knyttet til Demokraterne en vigtig rolle for at trække Occupy mod valgkamp

og det parlamentariske system, og dermed mod den borgerlige stat, der altid afkræver loyalitet overfor dens herskende klasser.

En bevægelse imellem mennesker eller tam valgkampsmaskine?

Konkret er der eksempler på, at folk fra fagforeningen SEIU (Service Employees International Union) har forsøgt at kuppe protesterne på en planlagt protestdag den 17. november. Forskellige aktivister fra den regnbue af forskellige bevægelser, grupper og enkeltindivider, som Occupy udgøres af, havde brugt flere uger på at planlægge denne protestdag, inklusiv SEIU.

På selve dagen havde SEIU, uden at for-

tælle om dette, sørget for et stort lydsystem med udvalgte talere i stedet for den række af møder med 'Peoples Mic', der var blevet aftalt. De havde ændret planerne om, hvordan de protesterende måtte bevæge sig og hjalp ordensmagten med at holde dem indenfor fortovet, alt imens de råbte "who streets – our streets".

Budskabet som det ledende lag af SEIU ønsker at promovere er ganske klart. Deres øverste leder Mary Kay Henry har udtalt: "Vi mangler en leder, der er villig til at kæmpe for de 99 %". Få dage efter gav SEIU deres officielle støtte til Obama som præsidentkandidat i 2012.

SEIU forsøg på at præsentere kampen imellem Demokraterne og Republikanerne som en del af Occupy bevægelsens slogan om de 99% mod den 1 % er farligt for bevægelsen.

I tilfælde af at det lykkes at trække Occupy mod valgkamp, vil det betyde støtte til den kandidat, der har modtaget flest Wall Street dollars til en præsidentkampagne nogensinde, altså Barack Obama. I sig selv måske det bedste argument for at holde sig langt væk.

I stedet skal Occupy bevægelsen fortsætte dens aktiviteter sammen med fagbevægelsen, der er rettet mod de mange problemer, som den almindelige amerikaner oplever med arbejdsløshed, manglende sundhedsordninger, lønnedgang, racisme, dyre uddannelser og krige, der netop er skabt af den ene procents dominans over økonomien og de to parlamentariske partier.

ANDERS BÆK SIMONSEN

Mere ulige end nogensinde før

Protesterne mod Wall Street og den økonomiske og politiske elite tager sit afsæt i en enorm ulighed i systemet. CIA konkluderer, at uligheden i USA nu er større end den er i Tunesien og Egypten.

Flere amerikanske økonomer og samfundsforskere peger på, at de reelle gevinster af de seneste 30 års førte økonomiske politik udelukkende er tilfaldet de rigeste 5 % af befolkningen.

Imens de fleste amerikaneres indkomst steg i løbet af 1970'erne blev frugterne af den økonomiske udvikling fra 1980'erne og frem i stigende grad for de i forvejen rigeste.

Under det økonomiske opsving fra 2002 – 2007 gik 65 % af al stigning i indkomst til den øverste ene procent af de amerikanske skatteydere. I samme periode oplevede den jævne amerikaner et gennemsnitligt fald i sin årsindkomst på mere end 10 %.

En børsmægler der ikke skaber noget af reel værdi for samfundet, tjener i gennemsnit nu næsten 2 millioner kroner om året. En administrerende direktør tjente "blot" 42 gange mere end den gennemsnitlige amerikaner i 1980. I dag tjener direktøren mere end 300 (!) gange mere end gennemsnitsamerikaneren.

Denne ulighed er åbenlys, og det er klart, at det er her, at Occupy bevægelse henter meget af sin politiske tyngde fra dette forhold.

ANDERS BÆK SIMONSEN

LFS idømt millionbod

Den 24. november blev LFS af arbejdsretten dømt til at betale en bod på 1 million kroner.

I en pressemeddelelse skriver LFS bl.a.:

Arbejdsrettens afgørelse er temmelig entydig til fordel for Kommunernes Landsforening.

Hvis man vil vide, hvad dommen handler om, så skal man læse, hvad KL's kontorchef Karsten Thystrup udtaler til Politiken.dk, den 24. november 2011: "Han (læs Karsten Thystrup) er generelt ganske godt tilfreds med, at LFS, som i årevis har været en torn i øjet på mange lokalpolitikere og kommuner på grund af sin aktivisme og store magt på børneområdet, har fået et rap over nallerne" og forsætter: "Det er Arbejdsretten, der har idømt den magtfulde pædagogforening den store bod for at have »medvirket til at opfordre forældrene til at deltage« i forældreblokader i november 2009 på grund af planer om kommunale besparelser på børneområdet".

LFS er nu dømt for både at stå bag strejker og forældreblokader i 2009. LFS, Københavns kommune og ikke mindst de forældre, der rent faktisk besluttede forældreblokaderne, ved, at LFS dømmes for noget vi ikke har gjort - men det ændrer ikke på dommen.

Det vidtgående i dommen er, at en fagforening nu kan dømmes for tredjemands handlinger, selvom disse hverken er medlemmer af organisationen, eller er personer, som fagforeningen, i dette tilfælde LFS, direkte kan påvirke og styre. Denne dom kan dermed få vidtgående konsekvenser for andre faglige organisationer, som har interessefællesskaber med brugere og borgere i landets Kommuner og Regioner.

LFS vil naturligvis studere dommen nøje og behandle den i vores politiske organer. Dommen må på ingen måde føre til, at LFS og den øvrige fagbevægelse bliver bange for egen skygge. Trods dommen vil LFS fortsætte med at forsvare ethvert angreb på velfærdsstaten og på vores medlemmers løn- og ansættelsesvilkår.

Hele pressemeddelelsen kan læses på LFS's hjemmeside: www.lfs.dk

Set på facebook:

Jeg har tjekket fakturaen fra min internetudbyder, og på den står der "terrorlogningsgebyr". Det betaler jeg 5,40 kr. for. Jeg har skrevet til firmaet, og spurgt hvad det var. De svarede følgende: "Terrorlogningsgebyret er noget du betaler i forbindelse med terrorlovgivningen da denne pålægger os at logge den data som vores kunder benytter. Vi har derfor lagt et gebyr for dette på vores kunder." Så vi betaler altså SELV for at blive overvåget! (Jeg ved ikke om jeg skal græde eller grine!)

Alternativ til nyliberalisme i 1:1!

Diskussioner om styrkeforhold, strategi og taktik er ikke dét, som optager landets fagforenings- eller forbunds bestyrelser i dag. Når debatten går højest, så handler det mest om fra hånden til munden diskussioner, brandslukning og skadesminimering.

Der findes ingen 2020 planer i fagbevægelsen, som forsøger at rejse en visions- og strategidebat, der ruller den nyliberalistiske revolution tilbage og opstiller alternativer.

Hvis man vil ændre på styrkeforholdet, så er man tvunget til at diskutere strategi og taktik. Diskuterer man strategi og taktik, så bliver man nødt til at forholde sig til politisk- og ideologisk bevidsthed og opstille konkrete realpolitiske alternativer, der bryder med markedslogikker. I LFS's (Landsforeningen for Socialpædagoger) terminologi billedliggør vi dette styrkeforhold som "vippen, overliggeren og hegnsplænen".

Vippen repræsenterer styrkeforholdet mellem arbejderklassen og kapitalen - og mellem fagforeningerne og arbejdsgiverne. Overliggeren repræsenterer den politiske og ideologiske bevidsthed i arbejderklassen og blandt fagforeningernes medlemmer. Hegnsplænen repræsenterer de konkrete delsejre, forandringer og forvandlinger, som arbejderklassen og fagbevægelsen opnår.

Der er ikke tale om at vippen, overliggeren og hegnsplænen er adskilte størrelser, de er forbundne kar. Alle tre forhold er afgørende elementer i politisering af den politiske økonomi og genskabelsen af fagbevægelsen nationalt og internationalt som demokratiske kamporganisationer.

Der er et alternativ til TINA

"There Is No Alternative" (TINA), er et slogan, som er blevet udødeliggjort af den tidligere britiske premierminister Margaret Thatcher. Sloganet blev brugt til at afvise alle alternativer til den rå og uhæmmede markedsøkonomi og markedsførelsen af den offentlige sektor. Snart 30 år efter at Margaret Thatcher udtalte de berømte ord, er det som om historien giver hende ret. Der er nemlig ikke kommet mindre marked, tværtimod!

Markedsførelsen holder døgnåbent og velfærdsstaten er forvandlet til en konkurrencestat. Borgere og brugere er blevet forvandlet til kunder. Børn og barndommen er reduceret til et regneark, der skal måles, vejes og testes i døgnets 24 timer, og i stedet for at yde markedsførelsen modstand og opstille alternativer, har fagbevægelsen og partierne konkurreret om at forfine og reproducere markedslogikkerne i Folketing, kommuner og ved Trepartsforhandlingerne.

Strategien har været, at hvis man satte sig ved forhandlingsbordet, så kunne man hive tænderne ud på tigers. Den økonomiske krise i 2008 har efterfølgende vist, at casino-kapitalisterne har tænkt sig at fortsætte som hidtil: privatisere profitten og lade fællesskabet betale tabene.

Når det kommer til markedsførelse af velfærdsstaten, så må vi konstatere, at nyliberalisme og New Public Management ikke har tabt pusten, men har fået fornyet

JA

til nedskæringer
på overadministration
og **eksterne** konsulenter

**Brug pengene
på velfærd**

Hovedstadens største pædagogiske fagforening
www.lfs.dk

styrke i kraft af den økonomiske krise.

Således er al snak om afbureaukratisering i den offentlige sektor blevet brugt til at introducere 2. og 3. generation af New Public Managements styrings- og ledelseslogikker, og dermed fjerne de sidste bærende elementer i velfærdsstatens fundament. Alle syntes at have tabt sigte af, hvad formålet med velfærdsstaten er. Politikere, spindoktorer og journalister er alle i færd med at erklære velfærdsstaten død, og dens historiske berettigelse for slut.

De vil have os alle sammen til at tro, at vi er "vores egen lykkes smed", og at hvis vi vælger fællesskabet fra og vælger private løsninger til, så kan vi slippe for den grumme stats altfortærende indgriben i det enkelte menneskes liv.

Gør forsvaret for den offentlige velfærd til en vindesak

Det er på tide, at nogen siger: "NU er nok, NOK" og begynder at formulere og invitere til debat om alternativer til "There Is No Alternative" logikken.

Hvis fagbevægelsen ikke påtager sig udfordringen med at politisere og kanalisere folks utilfredshed med den aktuelle

udvikling ind i faglige og politiske klassebaserede kampe for arbejdsforhold, levevilkår og en demokratisk velfærdsstat med universelle skattefinansierede rettigheder, så vil både velfærdsstaten og fagbevægelsen udspille sin rolle og risikere at blive en parentes i historien.

Med debatoplægget "Visioner fra maskinrummet, - for en bedre, billigere, mere effektiv og demokratisk kommune" forsøger LFS kort sagt at levere konkrete forslag til centrum-venstre politikere, som vil kunne ændre styrkeforholdet og dermed placere markedslogikken hjælpeløs øverst på vippen.

Men vi ønsker samtidig at styrke vores medlemmers grundlæggende viden og indsigt om de komplekse konsekvenser af markedsstyring og anviser alternativer til New Public Management (NPM).

LFS har tænkt sig at gøre forsvaret for offentlig velfærd til en vindesak!

Debatoplægget kan hentes på www.lfs.dk

Eurokrisen, Berlusconis fald og Italiens situation lige nu

Når medierne fortæller om eurokrisen, handler det ofte om hjælpepakker til Grækenland. Af langt større vigtighed er dog Italiens økonomi, som også er på vej i alvorlig krise.

Berlusconis fald

I forbindelse med en række alvorlige angreb på fagbevægelsen og velfærden i Italien, har landets premierminister Silvio Berlusconi valgt at trække sig fra posten. Op til hans beslutning om at gå af, var han blevet mødt med store protester mod nedskæringerne, og nyheden om hans afgang, blev bl.a. fejret med en koncert foran paladset, og i en række kultursteder som i månedsvi havde været besat i protest mod hans politik.

Det at han trækker sig, betyder dog ikke i sig selv noget brud med den førte politik, da hans umiddelbare afløser er den tidligere EU kommissær, Mario Monti, som formentligt vil fortsætte den nyliberale politik.

Nedskæringer i Italien

Grækenland, Irland og Portugal er alle blevet hjulpet økonomisk, men Italien er meget sværere at hjælpe, da det er en meget større økonomi. Faktisk er det verdens 8. største, og større end Grækenland, Irland og Portugal tilsam-

men. Italien har ikke et særligt stort statsunderskud, men har en meget stor statsgæld.

Grunden til at Italiens økonomi er på vej i krise er, at staten er nødt til at optage lån, for at kunne betale renterne på tidligere lån, og er derfor inde i en ond cirkel. Det betyder, at staten bliver mere og mere forgældet. Der presses på fra både EU kommissionen, G20 og IMF for at Italien gennemfører massive nedskæringer, og det bliver udlagt som en objektiv sandhed, at det er en nødvendighed bl.a. at forringe efterlønnen, ligesom man har gjort i Danmark.

Det er dog på ingen måde nogen naturlov, at det skal gå ud over velfærden, da man f.eks. i stedet kunne hæve skatten. Den krisepolitik, som føres i de fleste vestlige lande, er ikke bare udtryk for, at nogle stakkels politikere bliver nødt til at lave upopulære nedskæringer for at bevare velfærden, hvilket politikerne ellers gerne vil give indtryk af. Disse nedskæringer er noget politikerne aktivt vælger at gennemføre, og krisen er, i denne sammenhæng, ikke årsagen, men undskyldningen for at gøre det.

Eurokrisen

Det samme gælder hjælpepakkerne til Grækenland. I de borgerlige medier bliver det ofte fremlagt som om pen-

gene går til den enkelte græker, men reelt ryger pengene, via den græske statskasse, direkte i lommerne på de tyske og franske banker. Det, at man på den måde går ind og dækker private bankers underskud med EU-borgernes skattepenge, er ud fra et socialistisk synspunkt, enormt uretfærdigt. Grunden til at man ikke lader bankerne krakke er, at man i den herskende klasse mener, at lån er grundlaget for økonomisk fremgang, og at bankerne derfor er for vigtige for samfundet til, at man kan lade dem gå konkurs. Det problem som har skabt krisen er dog ikke, at bankerne mangler penge. Det er grundlæggende set heller ikke lånebobler, boligbobler eller IT-bobler, men det at kapitalismen, som system, har kriser indbygget i sig. Overproduktion har gjort det sværere for firmaerne at sælge deres produkter med profit, hvilket gør at de opbygger lagre til bedre tider, og derefter fyrer folk. På den måde resulterer overproduktionen, absurd nok, i øget fattigdom, da den ophobede rigdom kun ejes af nogle få kapitalister. Man burde derfor, i stedet for et kapitalistisk, profitorienteret system, indføre et socialistisk system, som er orienteret mod at opfylde menneskelige behov.

Grækenland: Regeringsskifte og Generalstrejke

Torsdag den 1. december deltog tusindvis i den første landsdækkende strejke siden dannelsen af den nye regering. 3. november måtte den tidligere premierminister George Papandreou gå af, efter han ikke så nogen anden udvej end at foreslå en folkeafstemning om den seneste "redningspakke" fra EU, der indeholder store nedskæringer på løn til offentlige ansatte, pensioner, samt forøgelse af skatter og afgifter.

At Papandreou ikke så nogen anden udvej end at foreslå folkeafstemningen hænger i høj grad sammen med den store folkelige modstand mod krisepolitikken, som kulminerede i en generalstrejke den 28. oktober. Titusindvis af mennesker gik på gaden på mindedagen for den fascistiske invasion af Grækenland under Anden Verdenskrig for at vise deres vrede mod planerne om at sende regningen videre til den græske arbejderklasse. Det folkelige pres gjorde således, at den græske regering var handlingslammet i forhold til at gennemføre de nedskæringer, som den europæiske centralbank, EU og IMF krævede.

I sidste ende måtte Papandreou dog opgive planerne om en folkeafstemning, da der var et enormt pres på den græske regering fra den herskende klasse i Grækenland og de internationale finansielle institutioner for at tage imod pakken. Papandreou tilbød derefter at træde tilbage, hvorefter en ny bred koalitionsregering kunne dannes.

Manden, der er blevet hevet ind for at afløse Papandreou, er den tidligere vicepræsident for den Europæiske Centralbank, Lucas Papademos, der end ikke er medlem af det græske parlament. Dette dybt udemokratiske skridt skal helt klart ses som et forsøg på at skabe tillid hos internationale investorer og de finansielle institutioner, om at den nye græske samlingsregering er klar til at tage ansvar på vegne af Europas kapitalister og er klar til at sende regningen til den græske befolkning. Det gør det jo selvfølgelig også nemmere, når man ikke er folkevalgt og derfor ikke skal stå til ansvar overfor borgerne.

Modsvaret på dette angreb mod demokratiet må komme fra den græske og europæiske arbejderklasse, der må opbygge sin egen styrke og magtbase i befolkningen. Vigtigheden af dette er tydeligt blevet bevist i Grækenland, da strejken indtil videre har sat en stopper for regeringsplaner om at retsforfølge 13 elværksarbejdere, der havde besat deres arbejdsplads i protest mod at man lukkede for strømmen til folk, der ikke kunne betale deres el-regning.

Men frem for alt er det også vigtigt, at vi som socialister kommer med klare modsvar til de herskende diskurser, som borgerskabet, via deres kontrol over massemedierne, pumper ud over æteren. Magthaverne vil hele tiden presse arbejderklassen med argumenter om, at vi alle er i samme båd, at vi alle må vise tilbageholdenhed og at vi ikke kan forvente at bibeholde samme velfærdsstandard under krisen, som vi før nød. Hver gang man tænder for fjernsynet eller åbner en avis, hører vi, at problemet er statens størrelse, høje offentlige budgetter, manglende skattebetaling osv., og at den logiske konsekvens derfor må være flere nedskæringer og privatiseringer. Overfor denne hetz, må vi som socialister være klare i spytet og sige, at dette er en krise i selve det kapitalistiske system, drevet frem af bankerne og de finansielle institutioner, og at arbejderklassen under ingen omstændigheder vil betale for en krise, der er skabt af magthaverne.

RASMUS HOLMEGAARD

Socialismen må genvinde sit hegemoni

Selvom den økonomiske krise har rejst tvivl om det kapitalistiske system, er modstanden mod dette system, generelt kun defineret ved dens enighed om at være anti – kapitistisk. Hvad skal der sættes i stedet?

Vi har i år set en stadig mere sammenbrudsagtig udvikling i kapitalismens moderlande. Først den truende nedsmeltning i USA, som måske forekom mindre reel, da den kunne bortforklares som magtkampe mellem demokrater og republikanere.

Det kunne man imidlertid ikke med den senere udvikling i Grækenland og Italien, som reelt har fået suspenderet deres nationale demokrati og er sat under administration af den europæiske storkapital. Helt uhørt blev Grækenland (af alle lande) brutalt forhindret i at gennemføre noget så ærkedemokratisk som en folkeafstemning. Alligevel er der stort set ingen debat om socialisme.

Krisen virker uløselig – hvad er svaret?

Det var måske forståeligt, hvis det var på vej til at løse krisen. Men som det ser ud nu, kan den via Spanien, Portugal og franske banker nemt brede sig til hele Europa, hvilket igen vil slå tilbage på USA's i forvejen skrøbelige situation.

Herved ikke sagt, at kapitalismen globalt er ved at bryde sammen. Men dens problemer er dog så åbenlyse, at der selv i borgerlige kredse er diskussioner om, at systemet har overlevet sig selv. Men igen: Stort set ingen diskussion i offentligheden om, at socialisme er et alternativ.

Vi har set voldsomme protester i Grækenland, Indignados i Spanien og senere Occupy, som fra Wall Street blev til globale demonstrationer den 15. oktober. Men alligevel er de ikke kommet ud over at blive opfattet som antikapitalistiske.

Hvilket er en alvorlig begrænsning, selvom mange socialister opfatter antikapitalisme som en positiv reaktion på krisens hærgen: Både som modstand mod dens værste konsekvenser og som en øjenåbner på vej til politisk bevidstgørelse.

Antikapitalisme er ikke noget svar

Den fortsatte kriseudvikling viser antikapitalismens utilstrækkelighed. For "anti" er ikke nok, hvis krisen udvikler sig til en regulær nedsmeltning. Ordet anti-kapitalisme, råber det jo nærmest efter, hvad der skal sættes i stedet

for denne kapitalisme? Det er ikke nok at være anti – vi må byde på noget positivt. Og her er socialisme jo det helt naturlige svar, hvor demokrati erstatter markeds kræfterne som styringsmekanisme.

Så længe antikapitalismen begrænser sig til at bekæmpe kapitalismens effekter, forbliver den i realiteten en form for reformisme uanset hvor radikale kampformer, man anvender. Hvis militansen ikke har et sigte, der rækker ud over kapitalismen, vil den begrænse sig til at lappe på den – og blot være militant reformisme. Hvilket understreges af, at vi i den antikapitalistiske lejr ofte ser kreative forslag til reformer af finansverdenen, banksystemer mv. (Tobin-skat, Glass-Steagall-love osv.). Forslag, som i deres indhold er regulært borgerlige trods det sympatiske sigte om en mere retfærdig kapitalisme.

Antikapitalisme og socialisme historisk

I et historisk perspektiv kan det undre, at anti-kapitalisme er blevet et så dominerende overbegreb for nullernes progressive oppositionsbevægelser. For begrebet omfatter så ikke-socialistiske tendenser som traditionskonservatisme, nazisme, øko-femenisme, politisk islam og andre religiøse kritikker. Kun anarkisme bygger ligesom socialisme på et fundamentalt lighedsprincip.

Sådan var det ikke i 70'erne, hvor stort set alt oppositionelt havde betegnelsen "socialistisk" (om end iblandet anarkistiske stænk visse steder). Vel at mærke ikke socialisme ala den "virkeliggjorte" slags, som Moskva-kommunismen dengang betegnede sig. Nej, det var "det nye venstres" socialisme, som søgte tilbage til den oprindelige marxisme, der lå forud for den stalinistiske forvanskning.

Det startede i Seattle 1999

Når socialismen i den grad blev overskygget op gennem nullerne, skal årsagen findes i flere forhold i den bevægelse, som startede med WTO-topmødet i Seattle:

Det afgørende var det ideologiske hegemoni-tab, som socialismen led efter Murens fald i 1989, som ikke begrænsede sig til dem Moskva-orienterede socialisme. Det var en

global effekt, som påvirkede overalt.

En anden faktor – forstærket af ovennævnte – var, at mange af de aktive kræfter i Seattle ikke primært udsprang af arbejderbevægelsen. Men i høj grad var bønder, "oprindelige folk", miljøaktivister, borgerrettighedsfolk og mange andre, som var udsat for neoliberalismens tryk.

En tredje faktor, som ofte undervurderes, er en måske frivillig selv begrænsning, som de faktiske socialister i bevægelsen ubevidst pålagde sig selv. Dels under trykket af den modvind, som "socialismen" var udsat for, men som en indrømmelse til en anarkistisk/antiautoritær tendens i bevægelsen.

Ingen socialisme uden en klar socialistisk vision

Det er fx symptomatisk, at Europas yderste venstre, som er domineret af socialister, kalder sig for 'European Anticapitalist Left'. Og selv om det er en tilfældighed, at det yderste venstre i Danmark hedder Enhedslisten, er det i hvert fald symptomatisk, at det aldrig taler om socialisme – selv om det står centralt i programmet.

Men der er ingen vej udenom, hvis vi er enige om, at kapitalismen har spillet fallit: Skal det lykkes med et alternativt samfund, må der formuleres en vision om det, hvilket pt. er helt fraværende i den offentlige debat – og ikke som i 1848, hvor "et spøgelse gik gennem Europa".

Skal socialismen genvinde sit ideologiske hegemoni, skal vi åbent vedkende os den, som Marx afslutningsvis gør i Manifestet, hvor han siger, at "Kommunister forsmår at skjule deres analyser og hensigter" men "erklærer åbent, at deres mål kun kan nås ved at hele den eksisterende samfundsorden styrtes med magt."

Med andre ord skal vi kunne forklare, hvordan vi når frem til det. Og at det ikke bare kan fungere for det proletariat, som kun har "deres lænker at tabe". Men også, at det vil være et bedre samfund, "hvor solen altid stråler smukt", som det hedder i sangen.

HANS JØRGEN VAD

Billede: Fra WTO-topmødet, Seattle 1999.

Er Breivik bare sinds-syg?

I Norge er Breivik blevet erklæret for sindssyg og derfor uegnet til fængselsstraf. Men selvom retsmedicinerne sikkert har ret i, at han virkelig er sindssyg, er det farligt kun at beskrive ham sådan, og bruge det som forklaring på hans handlinger.

Breivik var ikke bare en galning. At sige det skjuler baggrunden for hans massakre.

Breivik var en del af det højreekstreme og islamofobiske miljø. Der var en klar politisk og ideologisk baggrund for det han gjorde, det lå i direkte forlængelse af disse idéer. Det var ikke bare en sindssyg mands værk.

Breiviks angreb i Norge viser hvor farlig den ekstreme højrefløj kan være hvis den får lov. Hvad vi har brug for er ikke, at det bliver skjult bag spørgsmål om sindssyge som flytter fokus fra den ekstreme højrefløj.

Hvad vi har brug for, for at forhindre noget lignende i nogensinde at gentage sig, er at fjerne grobunden for højreekstremismen. I første omgang gælder det om at gøre modstand mod dem der spreder de idéer – også med de jakkesæts-klædte politikere der gøder jorden for endnu mere højreekstreme argumenter. I anden omgang gælder det om at gøre op med det system der skaber grobunden for de idéer.

CHRISTINE BERGEN

Kapitalisternes pæne facade

Denne uges føljeton om den danske overklasse sætter tøjkoncernen Bestseller i fokus. Bestseller er et af landets største koncerner med 9 forskellige mærker, en omsætning på over 1,9 milliarder og et overskud på 985 mio., euro vel at mærke.

Blandt Bestsellers mærker er blandt andre: Jack & Jones, Only, Vero Moda, Pieces og Selected. Koncernen har 2500 forretninger i 46 lande verden over, så der er tale om en pænt stor koncern. Den ejes 100 % af familien Holch Povlsen, som også har alle bestyrelsesposter. Det er dermed ikke blot et imperium, men et sandt familieimperium. Det er dog relativt nyt, firmagrundlæggelsen sker i 1975 da Troels Holch Povlsen åbner sin første butik i Brande, syd for Herning.

Netop pga. koncernens størrelse og hastige udvikling tilbage fra sin grundlæggelse for 36 år siden, fremhæves den gerne i mainstream- og finansmedierne som det virkeliggjorte virksomhedseventyr, hvor én mands forretningssans, jernvilje og utrættelighed fører til stor rigdom og succes.

Familien Holch Povlsen er mediesky, holder sig for sig selv, og interviews er derfor sjældne. Til gengæld portrætteres de gerne i medierne som den pæne og tilbageholdende milliardærfamilie som i bund og grund er forblevet jysk, fornuftig og mådeholden. Når en familie i så stor grad som her, er ensbetydende med en koncern, smelter familie og koncern nærmest sammen til et.

Det er derfor i familiens store interesse, at deres image som seriøse, almindelige og mådeholdende, bliver overført til koncernens almene image udadtil, således at denne fremstår som mere menneskelig og fornuftig, end den udnyttelsesmaskine den egentlig er. Har man 985 mio. euro i overskud, så kommer disse penge altså ikke blot ud af luften eller ved tilbageholdenhed, men er taget direkte op af lommeerne på de ansatte.

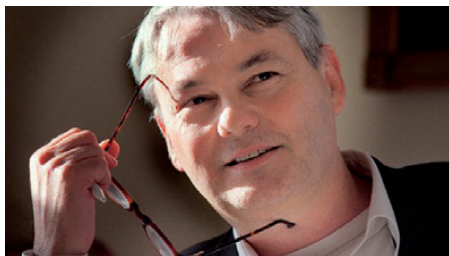
Bag facaden

Bestseller vil gerne fortælle, at de behandler deres ansatte i Bangladesh, hvor en storm del af deres tøj produceres, godt. De fortæller offentligheden om deres humane og værdige produktion. Samtidig er det udregnet, at mindstelønnen i Bangladesh kun er på 35% af den løn, som er nødvendig til at overleve. Det er meget tvivlsomt om vestlige firmaer, herunder Bestseller, vælger at betale deres ansatte over 3 gange så meget som loven kræver, for at give deres ansatte en værdig tilværelse.

Det ser usægtelig ud til, at staten Bangladesh ser sig tvunget til at fastsætte en mindsteløn så lav, at vestlige firmaer kan tiltrækkes for at skabe arbejde og industri, som ikke er til stede. Stat og befolkning er tvunget i knæ af et system af international konkurrence, koncerner imellem.

Bestseller proklamerer også, at de ikke tillader skadelige kemikalier i deres produkter, overhovedet. Der henvises gerne til deres egne kemikalieretningslinjer. Her finder man en liste over en række farlige kemikalier, som de ikke tillader i deres produkter.

Hvad der dog er paradoksalt er, at Bestseller fastsætter en bestemt mængde for hvert kemikalie, så hvis kemikallet er til

stede i produktet under denne mængde, antages det, at det slet ikke er der. Hvad der dog er direkte chokerende for undertegnede, som rent faktisk er kemistuderende, er at disse minimumskoncentrationer er tårnhøje.

Bestseller tolererer de hormonforstyrrende alkylphenoler, chlorerede opløsningsmidler, hvoraf nogle blev forbudte i vesten i 70'erne, bromerede flammehæmmere som akkumulerer i fedtvæv, tungmetaller som cadmium, chrom, bly, kviksølv og jeg kunne fortsætte. Bestseller lader bare som om de ikke er der. Bedre bliver det ikke af, at Bestseller selv foretager mange af procedurerne, når de skal undersøge hvor meget kemikalie deres produkter indeholder. Listen over kemikalier i tøjet er meget længere, dette var blot de græste eksempler.

Det er åbenlyst, at retningslinjerne er lavet således, at en person som ikke er kyndig i kemisk analyse misforstår retningslinjerne. Således at det fremstår at Bestseller ikke bruger farlige kemikalier i fremstillingen. Jeg kan ikke understrege nok, at det stik modsatte er tilfældet. Det største chok fik jeg, da jeg læste at Bestseller tillader hele 10 mg rent kviksølv pr kilo beklædning. Dette understreger særligt kynismen i det åbenlyse forsøg på vildledning, når man samtidig hævder, at der ingen farlige kemikalier er i tøjet.

Professionel løgn

Det kan godt være, at Bestseller fremstår som en fornuftig virksomhed, som gør deres ypperste for at leve op til vores forestillinger om et sundt og værdigt produkt. Virkeligheden ser dog noget anderledes ud. De ansatte udnyttes, og de tillader deres produkter at være så forurenede, at hvis der var tale om samme mængde forurening på en grund eller mark, ville man højst sandsynligt ikke dyrke noget eller bygge der.

Dette udstiller hvorledes kapitalisterne bruger store kræfter på at sløre deres aktiviteter, og dermed beholde magten over samfundet. Hvis offentligheden bliver for bevidst om kapitalisternes metoder, betvivler de deres legitimitet. Dette gælder også Bestseller som anvender professionelle løgne for at opbygge en pæn facade, og fremstå bedre end de er.

ROBERT LANGE

Hvem er overklassen?

En af de fineste traditioner i revolutionær marxisme er at kritisere ens egne magthavere. På denne side præsenterer vi vores nye artikelserie om den danske overklasse. I første omgang vil vi forsøge at identificere de rigeste familie i Danmark. Vi bringer artikelserien for at gøre op med myten om, at vi i krisetider alle (lille og stor) er i samme båd i Danmark.

Gennem denne artikelserie bestræber vi os på at få facts frem omkring overklassens rigdom og magt, samt at vise hvordan staten økonomisk og politisk støtter overklassen på bekostning af den brede almene befolkning.

Blækket på det nye regeringsgrundlag er knapt tørt, men allerede tilsiger det, at denne regering vil fortsætte angrebet på arbejderklassen og beskytte overklassen. Det vil sige kortere dagpengeperiode, afskaffelsen af efterløn, imens løfterne om millionærskat og genforhandling af A.P. Møllers olieaftale brydes.

Socialistisk Arbejderavis byder læseren velkommen til overklassen.

Den rigeste 1% i Danmark

Vi hører ofte, at vi lever i et meget lige samfund. Men tal fra Danmarks statistik viser, at den rigeste procent af vores befolkning ejer 32% af landets nettoformuer.

Occupy Wall Street, og den bevægelse verden over der er inspireret af dem i New York, har med stor succes udbredt sloganet 'Vi er de 99%!'.

Budskabet er, at de 99% af den brede befolkning, bliver snydt til at betale for krisen med arbejdsløshed, lønnedgang og nedskæringer, mens banker og koncerner – og de rigeste 1% der ejer dem – bliver forgyldt. Men hvor meget ejer den rigeste 1% af befolkningen?

Sloganet er ikke taget ud af den blå luft. Den nobelprisvindende professor i økonomi, Joseph Stieglitz, skrev i maj i magasinet Vanity Fair: "De rigeste 1 procent tjener 25 procent af nationens indkomst (i USA red.), og ser man på landets samlede værdier, kontrollerer den ene procent 40 procent af disse."

Men hvordan ser det ud i Danmark? Tal fra Danmarks Statistik viser, at tendensen er den samme i mindre størrelse: Den rigeste procent af danskerne står for 6,7% af den samlede indkomst før skat (løn, overskud af selvstændig virksomhed, aktiekursgevinster) – og betaler 7,9% af de samlede skattebetalinger (indkomstskatter, ejendomsværdiskatter og skatter af kursgevinster på aktier).

Og hvad så med formue? Den rigeste procent af danskerne ejer 32,8% af danskernes nettoformue (penge i banken, værdipapirer og boligformue). Og det er en da uden, at kunne få overblik over den komplette formue, da der ikke betales formueskat i Danmark. Hvad de rige gemmer på af dyre biler, kunst, antikviteter, smykker og anden luksus, er ikke medregnet. Det er pensionsformuen heller ikke, den er på svimlende 3100 mia. kr., mens den samlede nettoformue 'blot' er på 1700 mia. kr.

Det er sindssygt, at et meget lille mindretal i Danmark, og i hele verden, tjener og ejer så meget. Det er fra den ene procent, at de nuværende magt og ulighedssforhold udgår. Den overklasse har i det kapitalistiske konkurrencesamfund magt pga. de produktionsmidler og anden kapital de ejer – deres penge køber dem yderligere indflydelse – og den blivende ulighed i ejerskabet af samfundet binder arbejderklassen, 'de 99%', til at tjene dem.

Udbredelsen af denne forståelse er måske Occupy bevægelsens største succes, for det peger på den fælles fjende, som milliarder af mennesker verden over har til fælles, og viser mod hvem og hvor, der skal tages fat for at skabe et socialt retfærdigt samfund: Socialisme.

JESPER HØI KANDE

Jeres krise – jeres regning!

Socialistisk Arbejderavis har talt med Gry Möger Poulsen, formand for SF's ungdom og med i "Jeres krise - jeres regning". Initiativet er opstået ud fra det gamle Genstart Danmark hvis mål var at få en ny regering.

"Grunden til at vi har startet Jeres krise - jeres regning op er, at vi står i en politisk situation, hvor dem der har allermindst med gældskrisen at gøre, står tilbage med den største regning. Samtidig står vi i en situation, hvor de krisesvar, der er blevet leveret i hele Europa, meget lidt handler om at forebygge nye finanskriser, og meget mere handler om at føre hardcore nedskæringspolitikker. Det er det svar, man har fra politisk hold. Det synes vi, der er behov for en reaktion imod".

Med den nye regering tror Gry, det bliver lettere at få indflydelse på krisepolitikken.
"Det betyder rigtig meget, at vi faktisk har fået en ny regering, der har ytret ønske om at regulere finanssektoren mere, som har ytret ønske om kæmpe forandringer både på fordelingspolitikken og på alt, hvad der hedder regulering og beskatning i finanssektoren. Desværre endte det sådan, at folketingsvalget ikke kun faldt ud til fordel for de røde partier. Radikale Venstre holder jo meget igen, fordi de er under enorm påvirkning af banksektoren i Danmark, og det er ærgerligt".

Occupy Wall Street

"Det er klart, at vi er blevet inspireret af det, som skete i New York på Wall Street med Occupy Wall Street bevægelsen. Vi er blevet inspireret af, at der faktisk er rigtig mange almindelige mennesker, der synes, at det er uretfærdigt, det der foregår."

"Det er afgørende for os, at det her ikke er et partipolitisk projekt, men et bredt folkeligt projekt. Det er enormt afgørende, at vi får mobiliseret en hel masse almindelige mennesker, får fagforeningerne til at tage stilling til denne her sag og få dem aktiveret". Samarbejdet med fagforeningerne og deres ungdomsorganisationer skal være med til at sikre bredden, og at initiativet kommer ud til folk."

Jeres krise jeres regning har lavet en række aktioner foran fondsbørsen – det vil de fortsætte med.
De opfordrer alle til at være med og til at starte aktiviteter mod krisepolitikken.
Jeres krise jeres regning vil bl.a. arbejde for, at der kommer en række mobiliseringer i København, når ECOFIN (EU's ministerråd) skal holde møde i Danmark til marts.

Jeres krise jeres regning er et initiativ startet af SFs ungdom, Socialdemokraternes ungdom og en række faglige ungdomsorganisationer.
For mere information om initiativet og deres aktiviteter se facebook: <http://da-dk.facebook.com/jereskrisejeresregning>.

CHRISTINE BERGEN

Mere magt til EU

Merkel og Sarkozy vil have en ny EU traktat til marts. Den skal gælde for de 17 euro-lande, og også for resten af EU's medlemmer, hvis de vil være med. Den nye traktat skal sørge for, at EU for fremtiden har større magt over medlemslandenes økonomiske politik.
I den nye traktat skal det bl.a. være muligt at give bøder til lande, der har underskud på mere end 3 % af BNP. Merkel vil have, at EU skal godkende medlemslandenes finanslove, men det afviser Sarkozy.

Helle Thorning er positiv over for forhandlinger om traktatændringer og mener, at alle 27 EU-lande skal gå med.

Merkel og Sarkozys forslag til traktatændring bliver givet til EU præsidenten Van Rompuy onsdag den 7. december, og skal diskuteres på EU-topmødet de efterfølgende dage.

CHRISTINE BERGEN

Fra Kairo over Wall Street spreder protest-erne sig til Colombia

Verden bobler af håb og vilje til forandring, også i Colombia vokser ønsket om en fremtid, hvor mulighederne tilhører de 99 %. Studerende, faglige organisationer, bønder, arbejdere, revolutionære grupper og folkelige bevægelser er gået sammen mod regeringens neoliberale markeds- politik. De ønsker resurserne og magten tilbage til folket.

Borgerkrigen i Colombia er den længste og blodigste i Latinamerikas historie. Den har varet i over 50 år og været medvirkende til, at 4 millioner er på flugt og over 60 % lever i ekstrem fattigdom. Det er en todelt konflikt, en væbnet og en social konflikt, der handler om hvem, der har retten til at eje landet.

Regeringen har stort set solgt hele landet til USA og multinationale selskaber. I 2009 underskrev Colombia en aftale med USA, der gav dem 7 militærbaser. Det hedder sig, at baserne skal bruges til at stoppe narko trafikken. Men virkeligheden er en anden. Formålet er nemlig at bremse det latinamerikanske forår. Derfor er de strategisk placeret nær grænsen til Venezuela, i landdistrikterne hvor revolutionære bevægelser holder til.

Repression fra styret

Colombia er det land i verden hvor flest faglige folk bliver dræbt. Fagligt Colombia Fokus, der er et netværk i den danske fagbevægelse skriver, at mere end 2.700 fagforeningsfolk er blevet dræbt i løbet af de sidste 20 år og endnu flere forsvundet, eller tvunget på flugt. Det er sjældent, at disse mord bliver opklaret. 98 % af sagerne ender uden dom. At kræve sin ret koster derfor ofte en meget høj pris. Frygten for repression betyder derfor, at der

er mange der ikke tør organisere sig.
Alligevel har der været massive pro- tester, de seneste mange måneder. Det er længe siden, der har været så massive mobiliseringer. Størst har protesterne været på universiteterne og det er særligt den Colombianske Studen- terorganisation FEU (Federación de Estudiantes Universitarios) der står bag bevægelsen.

De studerende

Universiteterne er det eneste sted, hvor det er lovligt at demonstrere i Colombia. Derfor har man en stærk tradition for at organisere omkring uddannelsesstederne. Siden midten af oktober har de største offentlige universiteter været besat, fordi de stu- derende vil standse en ændring af universitetsloven, der vil føre til en fuldstændig privatisering af uddan- nelsessystemet.
De har udarbejdet et alternativ, der er langt mere demokratisk og inklude- rende, som både indeholder krav om tid til videnskabelig fordybelse, og som også omhandler en grundlæggende forandring i samfundet, der vedrører alle colombianere.

Den colombianske regering har sva- ret igen med ekstrem stigmatisering, trusler og drab. For nylig har de dog tilbudt at trække reformen tilbage. De studerende har ikke ønsket at tage imod tilbuddet og fortsætter pro- testerne, da der ikke kun er tale om forandringer af en universitetslov, men en total forandring af hele samfundet.

Det er en meget stærk og meget inspirerende tradition, der er i den colombianske studenterbevægelse, der i stor grad forholder sig til det omkringliggende samfund og derfor også samarbejder med en række andre organisationer og græsrodder.

Forandring kræver viden om sam- fundet og derfor har de studerende samtidig tradition for at lave oplys- ningsarbejde i landdistrikterne. De vil afskaffe analfabetismen, men som noget meget centralt spreder de også information om de politiske bevægel- ser, organiserer folk, og orienterer om samfundsforhold samt informerer om menneskerettigheder.

Modstand mod de multinationales udplyndrin- ger

I Popoyan, der ligger i området om- kring grænsen til Ecuador, har olie- arbejderne strejket, bønderne har protesteret, og der har været store fol- kelige demonstrationer. Særligt i land- distrikterne er fattigdommen ekstrem og infrastrukturen elendig. Man har besat indfaldsveje, og blokeret for de multinationale selskaber, der tvinger bønder til at dyrke afgrøder der tjener deres formål.

Særligt Coca-Cola og Chiquita ba- naner ejer store landområder. Det er regeringen der har solgt landdistrik- terne til de multinationale. For at få de lokale bønder til at arbejde for sig, sprøjter de deres afgrøder med giftige kemikalier, så de på den måde tvinges til at indgå aftaler med selskaberne, hvorefter bønderne mister mulighe- den for at dyrke til egen produktion og lokalt salg. Det tvinger folk ud i ekstrem fattigdom.

Det er disse to kampe de studerende kæder sammen, når de taler om et andet samfund. Derfor er det langt fra nok, at trække en ændring af universi- tetsloven tilbage.

METTE MARIE THEIL NIELSEN

Occupy Rådhuspladsen

Torsdag d. 1. december tog jeg forbi Rådhuspladsen for at høre, hvordan det gik i Occupy lejren. Hvad mener de, hvad laver de, og hvilke tanker havde de gjort sig om vinteren?

Jeg mødte Røse, en pige på 17 år, der efter længere tids overvejelse netop havde opgivet sin gymnasieuddannelse, for at blive fuldtidsaktivist på Rådhuspladsen og læse sit eget studie i revolutionsteori.

Hvad er dine overvejelser om at blive en del af den her bevægelse – og hvorfor skal man være her på pladsen?

Det her er jo en ny aktionsform, der er kommet – inspireret af det, der skete på Tahrir pladsen og senere så Grækenland, Spanien, som tog det offentlige rum tilbage ved at besætte en central del af en storby, og det har så spredt sig – vi har så valgt Rådhuspladsen, fordi der går en masse almindelige mennesker forbi, og det er dem vi gerne vil tale med.

Hvad tænker du omkring spændingen imellem konsensusdemokrati, hvor man taler til sig til rette og så det at kunne handle hurtigt på nogle ting?

En fyr, der hedder Rune siger altid "det vi er ved at lære, det er ligesom at lære at køre på cykel" – det er en evne at begå sig i et lokalsamfund, som nok er det, vi skal bygge hele vores fremtid på, hvis du spørger mig, som vi er ved at lære nu. Og det skal alle lære. Vi skal alle igennem den samme socialiseringsproces (...)

Nogle gange når vi skulle træffe en beslutning, som virkelig var en stor be-

slutning; om vi skulle lave civil ulydighed eller ej, så har det bare været sådan (Røse knipser med fingrene og fløjter kort). Og vi har været mange mennesker. Vi har været 20 mennesker på et tidspunkt, der blev enige på 10 minutter, hvor vi stod med salatfade i den anden side.

Når det virkelig gjaldt så har konsensusdemokratiet bevist sig muligt.

Tror du bevægelsen vil overleve vinteren?
Ja... Ja ja så længe jeg er her, så skal den nok overleve, ha ha.

Og jeg ved der også er andre, der siger det samme til mig også

(..) Jeg synes ikke Occupy-bevægelsen

i Danmark, særlig meget har brugt det budskab om de 99- mod den ene procent, som man ser det ovre i USA, og som ret meget har været deres logo. Hvordan kan det være, det ikke er noget, I har spillet mere offensivt på?"

Jeg synes, det med at forklare den her bevidsthedsudvidelse, der sker i verden med tal, det virker lidt... umuligt. Jeg vil hellere forklare det med ord og følelser. Jeg har aldrig brugt den parole.

Vi havde på et tidspunkt et rigtig godt banner, som sagde noget med; "vi er de 99% der er blevet frataget Jordens resourcer".

Det var skrevet på en måde, så man bedre kan forstå problematikken, at det ikke handler så meget om klassekampen, som det handler om bæredygtighed.

Så diskussionen i den her lejr og linje, der er blevet lagt igennem konsensus har mere været bæredygtighed i forhold til klasse?

Nej, du kan ikke sige, at vi har lagt en linje. Fordi det, jeg sagde lige før - det er bare mig, der synes det. Jeg vil aldrig gå rundt og reklamere med sådan noget 99% banner. Men det er der andre, der gør. Vi har f.eks. lige fået lavet bagdes, hvor der står: "Vi er de 99%".

(..) Vi laver ikke noget fælles... reklamestrategi eller... "det-synes-vi" eller regler. Det skal være så inkluderende som muligt. Det er en ny måde at tænke samfund på.

"Hvad er det så i er enige om, som gør, at I alligevel samles her og bor sammen og lever jeres liv sammen her i den her periode?"

Ja men vi er jo samlet i vores indignation over verdens tilstand lige nu, og vores søgen efter et alternativ, der er godt, så vi er samlet i kampen mod det nuværende system.

Dette er grundet pladsmangel en temmelig forkortet udgave af det oprindelige interview. En længere version vil være at finde på vores hjemmeside: socialister.dk

ANDERS BÆK SIMONSEN

Egypten:

Mellem parlamentsvalg og Revolution

Egypterne går i disse dage til valg i kølvandet på nogle af de blodigste sammenstød mellem demonstranter, politi og hær siden revolutionens start. Mindst 42 mennesker har mistet livet, og over 3000 er blevet såret i forbindelse med protester mod Egyptens regerende militære råd (SCAF).

Fredag den 25. november samledes op mod 1 mio. mennesker på Tahrir-pladsen for at kræve, at SCAF afgiver magten, hvilket blev mødt med massiv repression fra regimets side, samt opfordringer til, at folket viser tilbageholdenhed og tålmodighed, indtil en ny nationalforsamling er valgt.

Rigtig mange egyptere har dog ikke tiltro til, at valget vil bringe fundamentale forandringer. Dertil kommer, at valgproceduren er meget ugenomsigtig, og at der fra flere sider er blevet stillet spørgsmålstejn ved valgets legitimitet, set i lyset af den seneste tids voldelige fremfærd mod demonstranter.

Samtidig er det usikkert, hvilke beføjelser det nye parlament vil få, og dermed også hvor meget af magten militærstyret har tænkt sig at beholde. Mange spekulerer i, at SCAF vil forsøge at få skrevet sin egen overhøjhed ind i den nye konstitution, så de således i fremtiden vil kunne kontrollere kommende civile regeringer.

Før de seneste protester var det også uklart, hvornår der ville blive afholdt præsidentvalg. En af de indrøm-

melser som den revolutionære bevægelse har opnået i løbet af denne bølge af protester er, at SCAF har lovet, at præsidentvalget vil blive afholdt senest juli 2012.

Valget har samtidig været med til at synliggøre opdelingen mellem dem som ønsker, at revolutionen skal ophøre, og at man skal vende tilbage til normalt tilstande, og dem som ønsker, at revolutionen skal forsætte og udvides. De foreløbige resultater viser, at det Muslimske Broderskab vil få op mod 40 % af de pladser i parlamentet, som er valgbare.

Imens de fleste liberale og socialistiske partier støttede den seneste bølge af protester, så har Det Muslimske Broderskab nægtet at deltage i protesterne, og opfordret alle sine medlemmer og sympatisører til at gøre det samme. Det samme er tilfældet for de fleste salafistiske grupper, der også står til at blive vindere i valget.

At det netop er disse grupper, der står til at vinde mest ved valget, som opfordrer til at standse protesterne, er måske ikke så underligt. Hverken Det Muslimske Broderskab eller de salafistiske grupper har ligefrem været drivkræfterne bag revolutionen, og mange frygter, at de efter valget vil ligge under for militærjuntaen, og indgå aftaler der vil bibeholde militæret ved magten.

Det sker på et tidspunkt hvor flere og flere almindelige egyptere erkender, at militæret ikke spiller rollen som revolutionens beskytter, men er den primære kraft for

reaktionen i Egypten. Militæret har siden revolutionens start stillet op mod 12.000 mennesker for militære domstole, primært for at have været med til at organisere strejker og demonstrationer og for at kritisere det militære styre. De centrale skikkelser som øverstkommanderende Mohamed Hussein Tantawi og den nyligt udpegede premierminister Kamal Ganzouri, har alle tidligere tilhørt inderkredsen omkring tidligere præsident Mubarak, hvilket igen er med til at de-legitimere militærstyret i befolkningens øjne.

Det store lyspunkt er dog, at den egyptiske befolkning synes mere beslutsom end nogensinde før, for at stå på deres ret og kæmpe for reelle forandringer til gavn for den brede befolkning. Den seneste bølge af protester og overtagelser af arbejdspladser viser, at den egyptiske revolution lang fra er slut og folket overvundet.

De egyptiske masser begynder samtidig at drage nogle vigtige konklusioner fra de erfaringer, som de har gjort sig i løbet af det seneste år, specielt i forhold til hærens rolle, men også i forhold til sin egen; for hvis man ikke længere kan forlade sig på hæren til at forsvare revolutionen, må den eneste magt, der kan sørge for, at revolutionen videreføres, være arbejderklassens egen. Det er den magt, der skal opbygges og udbygges, hvis den egyptiske revolution skal sejre.

RASMUS HOLMEGAARD

Marxisme 2011

– ideer til at forandre verden.

Dette års Marxisme bar præg af optimisme for revolutionerne i Mellemøsten og occupy-bevægelsen i Europa og USA, pessimisme over den økonomiske krise og ideer til og perspektiver for den danske venstrefløj.

I weekenden d. 11. – 13. november inviterede Internationale Socialister til politisk festival. Marxisme '11 var en fed weekend med politisk diskussion på højt niveau, masser af revolutionsstemning og kammeratlig debat om venstrefløjens fremtid.

Revolutionsåret

Diskussionerne på årets Marxisme tog udgangspunkt i at verden er i dyb økonomisk krise. Og det blev klart at en forståelse af den økonomiske situation er afgørende for alle, der vil lave verden om. Men selvom udsigten til bedring for verdensøkonomien er ikke-eksisterende, havde deltagerne på Marxisme 2011 et perspektiv om modstand. Ingen diskussioner kunne komme udenom, at 2011 er et revolutionsår. At modstand nytter og at almindelige mennesker har magt til at lave verden om.

Revolutionerne i Mellemøsten og occupy-bevægelsen har - især med sin udbredelse til USA - gjort det klart at modstanden mod krisepolitikken vil brede sig i takt med at krisen bliver dybere og påvirker flere og flere lande. Det blev flere gange understreget at Danmark ikke kan se sig fri for krisen - lige så vel som at vi også vil se modstand i Danmark.

Valgåret

Men kampene er ikke kommet til Danmark endnu. Folketingsvalget og de efterfølgende politiske svigt fra den såkaldt røde regering bragte en del skepsis til Marxisme. Trods Enhedslistens fantastiske valg til folketinget, var konklusionen ikke at nu bliver alting anderledes. Derimod var svaret, at vi må fokusere på at bygge bevægelse som i Grækenland og Egypten, hvis vi vil forandring og hvis vi vil af med krisepolitikken. Som en oplægsholder sagde: "Så længe vi holder tingene på den parlamentariske bane, er vi på udebane. Det er ikke vores bane. Kampen for forandring er altid blevet skabt udenfor den parlamentariske bane."

Perspektiver for venstrefløjen

Både blandt deltagere og oplægsholdere, var mange dele af venstrefløjen repræsenteret. Alt fra fredsaktivister over anarkister til MF'ere deltog i debatter om imperialismen, finanslov og ikke mindst diskussionerne om perspektiverne for venstrefløjen. Det blev til hårde debatter med Per Clausen og Jørgen Arbo-Bæhr fra Enhedslisten om finansloven, hvor mødedeltagere anklagede Listens MF'ere for at være med til at gøre Enhedslisten til et "normalt" parti. Mere kammeratlige var debatterne med Libertære Socialister, hvor både oplægsholdere og mødedeltagere brugte flest kræfter på at finde ud af, hvor der var enighed og mulighed for samarbejde.

ANNE ANDERSEN LANGE

Modvækst

– omstilling til fremtiden?

"Hvordan kan man have uendelig vækst på en begrænset klode?" spurgte Climate Justice Action på klimademonstrationen under topmødet i København i 2009.

Bogen "Modvækst – omstilling til fremtiden" bygger videre på samme tema. I knapt 20 korte kapitler får vi mange vinkler på konsekvenserne af den økonomiske vækst.

Jeg vil gerne hilse bogen velkommen, men samtidig pege på nogle af dens svagheder.

Budskabet

Den skal hilses velkommen, fordi den forsøger at forene miljø-tænkning med sociale, demokratiske, kulturelle og økonomiske argumenter til en helhed.

Bogens budskab er ret enkelt: Fortsat økonomisk vækst vil betyde uoprettelige skader på klima og miljø – og på mennesker og samfund. Så der er derfor brug for radikale ændringer.

Det er en uomgængelig sandhed, som ikke mindst klimatruslen har sat fornyet fokus på.

Der er kort sagt behov for at genskabe en bæredygtig balance mellem menneskers aktivitet og den samlede natur, som vi er en del af.

Problemer

Jeg har dog en del problemer med bogen. For det første gøres der ikke noget forsøg på at skelne mellem klimatruslen og andre økologiske katastrofer.

De er alle meget alvorlige. Men klimatruslen er langt mere akut og omfattende. Den forstærker de øvrige økologiske katastrofer – men kan omvendt relativt nemt afbødes, hvis der handles hurtigt.

For det andet er begrebet "modvækst" ret flertydigt. Det kan enten betyde en egentlig kvantitativ indskrænkning af den globale økonomi. Eller at der produceres anderledes – efter reelle behov og med mindre ressource-forbrug.

For de fleste forfattere betyder det nok nærmest begge dele. Men der gøres ikke noget forsøg på at konkretisere hverken hvordan eller hvor meget, væksten skal bremses/omstilles for at løse de problemer, bogen peger på.

Selv en økonomisk indskrænkning på 10 eller 20 pct. vil i sig selv næppe løse hverken klima- eller de bredere økologiske problemer. Og hvad vil det betyde for kravene fra milliarder af mennesker om et mere trygt liv?

Hvem skal gennemføre omstillingen?

Dette fører til det tredje, og alvorligste, problem: Der er kun antydningssvis bud på, hvilken samfundsmæssig kraft, der skal gennemføre kravet om "et godt liv" og bæredygtighed.

De bud, der er – "transition towns" og andre lokale initiativer – kan være glimrende inspirationer. Men hvordan kan de omsættes til omstilling af milliarder af (storby-)menneskers liv? Og af hvem?

Bag dette problem ligger en svag analyse af, hvad der skaber vækst-tvungen. "Forbrug er benzin til vækstmotoren" hedder ét af bogens kapitler. I andre kapitler tales der om "vækst-paradigmet" og "vækst-diskursen" osv., som gør vækst-tvungen til en tankemæssig konstruktion.

Mange af bogens problemer kunne adresseres med lidt klassisk marxisme: Væksten er ikke en "tvangstanke". Den skyldes konkurrencen mellem kapitalister om at producere mest effektivt.

Problemetets kerne er i produktionen. Så længe produktionen foregår uden demokratisk kontrol, er det svært at se, hvordan de problemer, bogen peger på, kan løses.

Til gengæld: De fleste forbrugere er også producenter. Og vi har langt større

samfundsmæssig magt som producenter, arbejdere, end vi har som forbrugere.

Så hvis man flytter fokus fra forbrug til produktion, bliver det også lettere at se en mulighed for at gennemføre bogens visioner. Men det kræver, at vi tager magten over den, hvis det skal lykkes.

Læs bogen – den er en invitation til debat.

JØRN ANDERSEN

Modvækst – omstilling til fremtiden
NOAH Modvækst/Forlaget Hovedland
www.modvaekst.dk/omstilling
280 sider – 249 kr.

Modstand.org - bøger til antikapitalister og socialister

Boganmeldelse: Manden der elskede hunde

”Mit svar er Ja”

Svaret er afgivet, mens fascismens grænser regner ned over den republikanske hærs frontlinje i Guardarramas bjerge uden for Madrid. Ramón Marcades, har med sit svar ladet sig rekrutteret som spion for Sovjetunionen.

Fire år senere myrder han, den mand der sammen med Lenin ledede den russiske revolution og stod i spidsen for opbygningen af den røde hær, der besejrede de 21 udenlandske hære, som invaderede Rusland lige efter revolution, Lev Davidovitj eller Trotskij, som han valgte at kalde sig.

Roman

Den kunstneriske frihed, der følger med at lave en roman gør, at vi kan leve os ind i personernes følelser, fordi de tillægges tanker og handlinger, som vi egentlig ikke kan vide noget om. Det virker godt fordi skildringen stadig er realistisk i den forstand, at de ikke går imod, hvad vi ved om personer og de historiske begivenheder de indgik i.

Desperation og frustration vælter ud af siderne i beskrivelsen af Trotskijs håbløse kamp for at ændre den politiske retning i en verden der styrer mod katastrofe i årene op til 1940.

Man mærker Trotskijs fortvivlelse efterhånden som Moskva-processerne, tydeliggør at Sovjetunionen og kommunistpartierne ikke længere udgør revolutionens

fortrop og forsøgene på at opbygge en ny Internationale ikke er succesfulde.

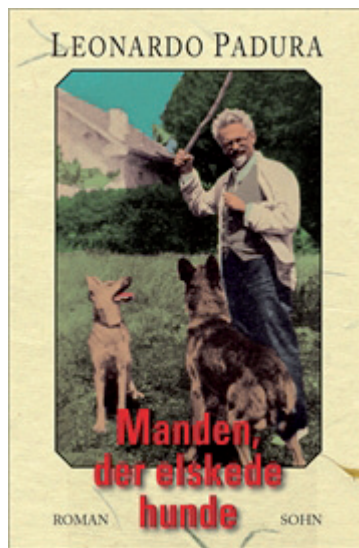
Beskrivelserne af Ramón Marcades forvirring og tvivl men stadig trofasthed over for det Sovjetunionen, som stopper sin støtte til kampen mod fascisternes magtovertagelse i Spanien, da de indgår en alliance med Hitlers Tyskland, gør at vi kan identificere os med mennesket bag Trotskijs mord, og ikke helt undgå at føle sympati med ham.

De fremragende personskildringer gør bogen værd at læse, selvom det havde været en opdigtet spionroman.

Frygt

Frygten, og den stalinistisk ensretning er det bogen beskriver bedst, måske fordi forfatteren Leonardo Padura, selv har oplevet det som cubaner. Disse oplevelser får liv igennem bogens tredje hovedperson, den cubanske forfatter Ivan, der efter selv at have opgivet at skrive på grund at censuren, møder den dødligt syge Ramón Marcades på en strand uden for Havana i 1977.

Ved både at beskrive Trotskijs kamp og den overvågning og frygt der fulgte med stalinismens undertrykkelse, viser Leonardo Padura, at socialismen ikke behøver, at være som det vi ser på Cuba, eller det som vi så i Sovjetunionen. Det har faktisk også

været et formål med bogen og i september sagde forfatteren i interview med det trotskistiske blad Socialistisk Standpunkt:

”Denne bog er skrevet specifikt med de cubanske læsere in mente, fordi i Europa og USA kender mange til Trotskij, eller måske ikke så mange mennesker, men de har muligheden for at få kendskab til ham. Men på Cuba er det umuligt at få kendskab og ikke bare til Trotskij men også til forholdet mellem Trotskij og Stalin, der på mange måder forklarer situationen i Sovjetunionen og den stalinistiske politik, årsagerne

til barbariseringen af denne utopi.”

Dette formål lykkes og bogen blev, til Leonardo Paduras overraskelse, udgivet på Cuba, hvor den blev den mest solgte bog på Havanas bogmesse i februar 2011.

Manden der Elskede Hunde er et godt sted at starte for alle der vil vide mere om Trotskij.

Hvis man vil læse nogle af de mere politiske biografier om Trotskij er det eneste rigtige sted at starte hans selvbiografi ”My Life”. To andre gode bud er Duncan Hallas ”Trotsky’s Marxism” eller Isaac Deutscher tre binds værk: ”The Prophet unarmed”, ”The Prophet armed”, ”The Prophet out-cast”.

JAKOB LAUSCH KROGH

Manden der Elskede Hunde
780 sider, forlaget Shon
Pris 399 kr.

Boganmeldelse:

Historien der ikke bliver fortalt

Bogen er langt mere end en historie, som ikke er blevet fortalt.

Den er den eneste danske bog, som gør befolkningen i Afghanistan til rigtige mennesker.

Bogens forfatter, Nagieb Khaja, fortæller historien om afghanerne i Helmand med en meget stor indlevelse og respekt.

På sine mange rejser til Afghanistan, er han fulgt i de danske soldaters fodspor i Helmand-provinsen for at finde ud af, hvordan afghanerne selv ser på krigen og de udenlandske soldaters tilstedeværelse. Med utallige eksempler viser Nagieb Khaja en helt anden historie om krigen i Afghanistan end den, vi dagligt præsenteres for i de danske medier.

Det er Nagieb Khajas hensigt at give afghanerne deres egen stemme, men han gør det som en professionel og kildekritisk journalist.

Nagieb Khaja er født og opvokset i Danmark, men har afghanske rødder og taler et af Afghanistans sprog. Det har gjort ham i stand til at skabe sig et netværk af venner, kontakter og lokale journalister, som har gjort det muligt, men ikke ufarligt, at rejse rundt i Helmand uden beskyttelse af udenlandske soldater.

Nagieb Khaja rejser til Musa Qala, en by i det nordlige Helmand, hvor britiske og danske soldater udkæmpede hårde kampe mod Taleban, og hvor mange civile

mistede livet.

Historien om Musa Qala er eksemplarisk for mange andre historier i bogen, og den giver en meget detaljeret, men enkelt forklaring på, hvorfor mange afghanere af to onder fortrækker Taleban frem for Karzai-regeringen og de udenlandske soldater.

I Musa Qala havde Karzai-regeringen indsat nye loyale politimyndigheder, som ”bilde de udenlandske soldater ind, at vi var talebanere, fordi de ville have deres

støtte til at undertrykke os og stjæle fra os”, fortæller en overlevende fra byen.

USA og NATO har indsat Karzai som præsident og allieret sig med de mest brutale krigsherrer fra borgerkrigen i 1990’erne, som er den værste tid i Afghanistans historie.

Nagieb Khaja har også haft mulighed for at foretage en kritisk gennemgang af FN’s rapporter over hvem, som er skyld i at så mange civile dræbes i Afghanistan. FN placerer hovedansvaret på Taleban, dernæst på den afghanske hær og kun en lille del, 251, er dræbt som følge af USA og NATO i 2010. Nagieb Khaja besøger Gereshks offentlige hospital og taler med direktøren, som fortæller at alene fra denne by er mindst 200 dræbt af luftangreb i 2010. Gereshk er hovedbyen i Helmand, som er et ud af 34 distrikter i Afghanistan. Den store forskel på FN’s statistikker og virkeligheden underbygges også af andre besøg på hospitaler og samtaler med den afghanske menneskerettighedsorganisation AIHRC.

I det officielle billede, der tegnes af krigen i Afghanistan, eksisterer afghanerne slet ikke.

Der findes kun os – de gode og Talebanerne – de onde, som skal dræbes. Forsvarets Medie Center har 45 ansatte og bruger årligt 35 millioner kr. for at vise Afghanistan krigen som en god krig, der er værd at dø for og bruge penge på. Typisk bruger FMC

sympatien med den enkelte danske soldat til at sikre accept af krigen.

Meget få danske journalister er kritiske overfor de informationer, som FMC tilvejebringer. Og endnu færre går egne veje for at beskrive Afghanistan krigens virkelighed.

Nagieb Khaja er én af de få. Derfor er ”Historien, der ikke bliver fortalt – om krigen i Afghanistan” af stor betydning for alle, der ønsker at kende virkeligheden og sandheden. Og den er helt nødvendig for alle, som ønsker at stoppe krigen som en forudsætning for at skabe freden.

Læs uddrag af bogen på Modkraft: <http://modkraft.dk/sektion/kontradoxa/article/tallene-lyver>

Se foredrag og interview med Nagieb Khaja på Syddansk Universitet : <http://www.osrtv.dk/>

LENE JUNKER

Historien der ikke bliver fortalt – om Krigen i Afghanistan.

Af Nagieb Khaja.

Forlaget Gyldendal. 350 sider – 349 kr.

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere - men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvær. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

Mødekalender

KØBENHAVN

Torsdag d.8.dec, kl. 19.00
Hvad er IS for et projekt?

Hvad enten du går og overvejer at bliver aktiv på venstrefløj, eller du er gammel i gårde så er det en gang i mellem at stoppe op og tænke over hvad ens politiske projekt egentlig går ud på vigtigt. Der vil være rig lejlighed til at stille spørgsmål og diskutere. I en tid med den dybeste økonomiske krise siden 30'erne bliver behovet for flere organiserede socialister større for hver dag.

Torsdag d. 15.dec kl. 19.00

Må socialister drikke Coca Cola?

Når nu de multinationale selskaber udnytter kloden og ikke betaler skat, kan socialister så godt drikke Coca Cola og gå på Mc Donalds? Kom og hør oplæg om vores syn på politisk forbrug og deltag i debatten.

Onsdag d. 21. dec. fra kl.17.30

Juleafslutning i IS København

Denne aften afholder vi juleafslutning i samarbejde med folkekøkkenet i medborgerhuset Støberiet, Fra kl. 17.30 vil der være god og billig mad både til vegetarer og kødspisere. Kl.19.00 vil vi holde et jule oplæg under titlen: Marxismen og højtiden - kritik af den kristne og danske juletradition.

ÅRHUS:

Klassekamp i Danmark efter 1. verdenskrig

Den 13. december, kl. 19.30. Studenternes Hus.

ODENSE:

Alle møderne er kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60.

Situationen i Afghanistan

Den 13. december

Minearbejderstrejkerne i England i 1970'erne

Den 20. december

Hvad sker der for klimaet?

Den 3. januar

Den russiske revolution

Den 10. januar

Marxisme vs. anarkisme

Den 17. januar

Velkommen til friheden

Fredag den 2. december, blev formanden for Horserød-Stutthof foreningen, Anton Nielsen, løsladt fra Horserød Statsfængsel. Anton blev fængslet for hans solidaritet med PFLP og FARC. Begge organisationer der er på EU og USAs terrorliste. Fængselsdommen lød på 2 måneders fængsel for en indsamling på 17.690 kroner til humanitært arbejde i Gaza.

Under 2. Verdenskrig sad danske kommunister også fængslet i Horserød. Blandt andet Antons far, Martin Nielsen, som var folketingsmedlem for Danmarks Kommunistiske Parti.

Jeg hilste første gang på Anton ved en demonstration på Frederiksberg Torv mod Retsagen mod Anton. Senere var Anton taler ved vores demonstration 'For et bedre Danmark' på Nytorv den 27. august. Her holdt Anton en meget bevægende tale, som satte sig spor hos mange mennesker.

Der skal herfra lyde et stort "Velkommen tilbage" herfra. Vi håber du stadig vil fortsætte din frihedskamp og kamp mod et dansk retshysteri. Mod en terrorlov, hvor magthaverne i EU og USA bestemmer, hvad vi må mene og hvem vi må støtte.

JENS F. ANDERSEN

USA sender 21 ton tåregas til Egyptens militær

Havnearbejdere i Suez nægtede at tage i mod den første sending på 7 tons af i alt 21 tons tåregas. Gassen var bestilt af indenrigsministeriet fra det amerikanske firma Combined Systems Company, der bl.a. specialiserer sig i "crowd control".

Det er den amerikanske stat, der har givet Combined Systems Company tilladelse til at sælge tåregassen til den egyptiske stat. Det er ikke første gang, at amerikansk tåregas bruges mod egyptiske protesterende. Tåregas fra samme firma har den seneste tid været brugt mod prodemokratiske demonstrationer i Mellemøsten. Og det blev også brugt i starten af 2011 i forbindelse med protesterne der førte til Mubaraks fald.

Hykler

I den forbindelse var Combined Systems Company i mediernes søgelys. Til CNN svarede talsmanden på kritikken ved at sige, at der ikke var noget ulovligt i at sælge tåregas til lande som Egypten og Tunesien, og at firmaet ikke havde nogen kontrol over, hvordan deres produkter blev brugt, når de var solgt.

Selvom Obama offentligt opfordrer militæret til at stoppe med at bruge vold og træde tilbage, giver han et amerikansk firma lov til at sælge endnu mere tåregas til at slå protesterne ned med.

Demonstranter, der har været udsat for tåregas de seneste uger siger, at det er en værre slags tåregas der bruges nu, end den, de var udsat for af Mubarak. Folk bliver mere syge af gassen, og cola eller eddike hjælper ikke. Der går også rygter om, at tåregassen er blandet op med nervegas.

CHRISTINE BERGEN

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐

Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

Navn:

☐

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

Adresse:

Postnr./By:

☐

Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Nazisterne slår plat på voldtægtssag i Gullestrup

Danish Defense League (DDL) og Stop Islamiseringen af Danmark (SIAD), brugte senest lørdag d. 3 december voldtægtssagen af en 10-årige pige nær Herning til en generel manifestation mod islam og indvandrere. Et lokalborgerinitiativ sørgede for, at deres ytringer ikke stod alene.

Det var den foreløbige kulmination på en uge, hvor nazistiske grupper som Danish Defense League og det nynazistiske parti Danskernes Parti flere gange har været i området og spredt løbesedler og klistermærker i Gullestrup. DDL har flere gange været i området og har på deres hjemmeside truet med at hævne voldtægten. Da mistænkte blev beskrevet som en ung afrikansk mand, er det ganske åbenlyst, hvem hævnen vil ramme.

Unge somaliske borgere er således blevet rådet til at holde lav profil af en SSP-konsulent, og unge borgere af afrikansk oprindelse har ikke turde at gå ud på gaden af frygt for overfald og chikane. Episoder med tilråb og mistænkeliggørelse har fundet sted.

Heldigvis har lokale græsrodder taget initiativet 'Gullestrup for Retfærdighed' bakket op af SUF, rettet mod det yderste højres trusler. De afholdte en moddemonstration, som nazisterne bevægede sig over mod, inden de blev stoppet af politiet.

ANDERS BÆK SIMONSEN

“Vi accepterer ikke racisme og intolerance!”

Oslo, den 30. november

1.000 mennesker trodsede den kolde aften for at besvare opfordringen fra 'Landsorganisasjon i Norge' (LO) til at fordømme racisme og forenes under temaet, “Ja til mangfoldighed - Nej til racisme”, med fakler, bannere, taler og musik.

Roy Pedersen, formand for LO, henviste til terrorangrebet af den fascistiske Anders Breivik den 22. juli, og lovede, at fagforeningen vil kæmpe for tolerance i et multikulturelt samfund, og erklærede at “dette var et angreb på vores kerneværdier af fællesskab og lighed.”

”Hvad skiller os, er den økonomiske ulighed. Multikulturalisme er vores styrke.”

Julia Banda Rasmussen, fra den norske postarbejder fagforening (POSTKOM), bakkede op om budskabet.

“Arbejderbevægelsen har altid arbejdet for at skabe et mere lige, retfærdigt og demokratisk samfund. Vi skal forsvare og kæmpe for disse værdier.”

Mandana Yousefi, ungdomssekretær for LO, talte også om hvordan de politiske ungdomsorganisationer har arbejdet sammen om at etablere en tværgående politisk enhed mod racisme og fascisme.

Men en tidligere hændelse gav en følelse af forargelse efter, at en ung mand fra den palæstinensiske asyl lejr i Oslo, blev arresteret på vej til demonstrationen.

Mohammed blev anholdt af civilklædte politibetjente og blev hurtigt sendt til asyl-fængsel, hvor han nu står over for nært forestående udvisning.

Der blev bekendtgjort, og en demonstration blev straks planlagt til den følgende lørdag.

Omkring 500 mennesker deltog i demonstrationen, som fik en meget positiv respons fra offentligheden mens løbesedler der forklarede situationen blev uddelt.

Den generelle bekymring er, at dette kan markere begyndelsen på en masse-deportation af palæstinensere, uanset det faktum, at de norske udlændingemyndigheder helt klart ikke har samme kendskab til den sikkerhedsmæssige situation som FN's Højkommissariat har.

Dette falder også i tråd med den racistiske højre-konservative politik der gennemføres over hele Europa, syndebugke er sårbare mindretal som en taktik til at aflede opmærksomheden fra den virkelige årsag til krisen.

Det virker som om, at de heller ikke forstår, at Muhammed kom til Norge, fordi han frygtede for sit liv. Nu står han over for frykten for samme konflikt, der drev ham fra hans hjem i første omgang.

(Læs mere på <http://www.palestinerleir.no/>)

TIM NORTHOVER

Socialisme i parlamentet?

I 1970 vælges socialisten, Salvador Allende som præsident i Chile på et program, som ad fredelig, parlamentarisk vej ville indføre socialisme i Chile. Mindre end to år senere er Allende selv med til at sætte det borgerlige statsapparat ind mod folkelige organisationer med krav om forandring. Da vejen ender i en blodig, borgerlig kontrarevolution, bliver det tydeligt, at vejen til socialisme ikke går gennem parlamentet.

Siden den nye regering indtog regeringstabureterne, har manges opmærksomhed været rettet mod de forbedringer eller mangel på samme, som regeringen indfører. Mange finder håb om forandring i Enhedslistens imponerende mandatfremgang. Men selvom Enhedslistens valgresultat naturligvis er glædeligt, er det vigtigt at huske på, at roden til afgørende, langvarig forandring ligger udenfor parlamentet. Erfaringerne fra Chile viser tydeligt, at man ikke kan indføre socialisme gennem den borgerlige stat.

Allendes reformer

De første måneder af Allende og Folkefrontens (bestående af det kommunistiske parti, det socialistiske parti og en række små ”progressive borgerlige partier”) regeringstid var på mange måder lovende for den chilenske arbejderklasse. Allende igangsatte jordreformer, nationaliserede bl.a. kobberminerne, kul-, jern- og tekstilindustrien og gennemførte en række sociale reformer til fordel for arbejderklassen. Herunder lønstigninger og fastfrysning af priser og husleje.

Men Allendes reformer rakte kun så langt, at det ikke for alvor truede borgerskabets magt og privilegier. F.eks. blev de nationaliserede virksomheder kontrolleret af bureaukrater og drevet præcis, som de blev før nationaliseringerne. Desuden kunne Allende ikke røre den borgerlige stats undertrykkelsesapparat. Han havde ved regeringsdannelsen underskrevet en aftale med de borgerlige partier om ”forfatningsmæssige garantier”. Aftalen slog fast, at alle ændringer ift. hær, flåde og politi skulle gå gennem kongressen, hvor de borgerlige stadig havde flertal. Desuden forbød den oprettelsen af militser udenfor hæren.

Allende så således statsapparatet som et neutralt instrument, som kunne bruges i socialismens tjeneste. Det viste sig, at han tog grueligt fejl.

På revolutionens rand

Betingelserne for revolutionær forandring i Chile i starten af 70’erne var på mange måder gunstige. I årene før Allendes valgsejr havde en borgerlig regering gennemført massive nedskæringer, og uligheden i landet var enorm. Resultatet var en stigende bevægelse af demonstrationer og strejker igennem 50’erne og 60’erne. Ved valget af Allende og Folkefrontskoalitionen vandt Chiles arbejderklasse selvtillid.

Men da Allendes reformer mødte modstand fra borgerskabet, kunne de ikke længere holde trit med kravene fra arbejderklassen. Jordreformerne gik i stå pga. de store godsejeres modvilje til at afgive jorden. Borgerskabet havde brugt alle kneb for at sabotere landets økonomi såsom investeringsstop, kapitalflugt til udlandet, arbejdsgiverstrejker og hamstring af varer.

Den chilenske arbejderklasse gik i modoffensiv; organiserede massive demonstrationer, strejker og besatte jord og arbejdspladser. I stedet for at støtte de folkelige bevægelser, valgte folkefrontskoalitionen imidlertid at mane til ro og orden og satte politiet ind mod demonstrationer og besættelser.

Stigningen i arbejderklassens kampniveau var imidlertid blevet nok for borgerskabet, som indledte en blodig kontrarevolution og militærkup 11. september 1973. Allende og den chilenske arbejderklasse stod uden chance for at forsvare revolutionen, fordi den borgerlige stats voldsmonopol var forblevet intakt gennem Allendes regeringstid.

Hvad regeringstabureterne er værd

Allendes tragiske forsøg på at indføre socialisme ad parlamentarisk vej viser, at så længe en rød regering kun besidder regeringstabureterne, men den borgerlige stat i øvrigt er intakt, kan afgørende og langvarige forandringer af samfundets magtstruktur ikke opnås. En rød regering kan gennemføre nationaliseringer og sociale reformer til fordel for arbejderklassen, men så snart den taber regeringsmagten, vil en ny borgerlig regering rulle disse reformer tilbage. Hvis borgerskabet ikke kan genvinde deres magt og privilegier ad parlamentarisk vej, står det ikke tilbage for at opgive alle demokratiske principper for at tilbageerobre magten.

MARIE JÆGER

Nasserøvene er politikerne, bankerne og de store virksomheder

Det er ikke arbejdsløse og førtidspensionister, der lider af "krævementalitet".

AF LARS HENRIK CARLSKOV

Danske medier og politikere er i vildt oprør over arbejdsløses og førtidspensionisters forhold. Årsagen til opstandelsen er dog ikke den kendsgerning, at Danmark er et af de europæiske lande, hvor fattigdommen de sidste 10 år er steget hurtigst. Tværtimod er det arbejdsløses og førtidspensionisters angiveligt alt for lette hverdag, der har hensat medier og politikere i en ophidselse, som ellers normalt forbindes med diverse gorilla-arters parringsritualer.

"Jeg brækker mig" lød således Joachim B. Olsen fra Liberal Alliances kommentar til et forslag fra SF om ekstra statslig hjælp til fattige familier, som ikke har råd til at holde jul. I følge Olsen er det altid selvforskyldt, hvis nogle danskere ikke har råd til julegaver- og mad. Så når velgørehedsorganisationerne de senere år har kunnet berette om en kraftig stigning i ansøgningerne om julehjælp skulle det således intet have at gøre med hverken den tidligere VK-regerings politik eller den økonomiske krise.

Ingen fattige?

Hvis man følger Liberal Alliances folketingsmedlems tvivlsomme logik må det således betyde, at pludselig, nærmest som et lyn fra en klar himmel, har mageligheden bredt sig i befolkningen, der derfor i stigende grad søger om julehjælp. Hvorfor og hvordan denne "magelighed" så pludseligt har spredt sig, har Joachim B. Olsen ikke givet nogen forklaring på. Og hvem havde forventet andet af en mand, hvis fordomme om fattige danskere bedst kan beskrives som, ja, en gang bræk?

En stor del af debatten har som bekendt handlet om kontanthjælpsmodtageren Carina, der af SF's Özlem Cekic blev fremhævet som et eksempel på fattigdom, men som angiveligt tværtimod skulle bevise, at ingen lider nød i Danmark. Imidlertid har forskningsinstituttet CASA påpeget, at den nævnte Carina godt kan tilhøre

re kate-gorien af fattiges, ligesom hun i følge Dansk Folkehjælp også er fattig nok til at modtage julehjælp.

Mange er endnu fattigere

Dog er mange danskere endnu fattigere. I følge en rapport fra Rockwool Fonden fra 2009 har en enlig på starthjælp således 2188 kr. om måneden efter husleje til mad og alt det øvrige. Da mad og dagligvarer købt i discountbutikker ifølge rapporten koster 3118 kr. om måneden, betyder det, at der mangler omkring 1000 kr. i budgettet. Også tidligere omtalte CASA har undersøgt leveforholdene for mennesker på nedsatte sociale ydelser som følge af starthjælp, kontanthjælpsloft og 450-timers regel.

"Over halvdelen har oplevet ikke at have råd til sko, tøj, tandlæge eller frisk frugt og grøntsager dagligt. Og omkring hver fjerde har måttet opgive at spise tre måltider mad om dagen eller at købe lægeordineret medicin", forklarede Finn Kenneth Hansen fra CASA således til Dagbladet Arbejderen i forbindelse med præsentationen af rapporten "Livet på de laveste sociale ydelser" fra 2009. I følge Arbejderbevægelsens Erhvervsråd lever 65.000 børn og i alt 346.000 mennesker i fattigdom i Danmark.

Regeringen hetzer løs

Selv om den nye regering vil afskaffe de såkaldte fattigdomsydelser

(starthjælp, kontanthjælpsloft osv.) har den samtidig i yderst skingre toner varslet en hårdere kurs over for arbejdsløse og førtidspensionister. Socialminister Karen Hækkerup hævder således, at der skulle eksistere en "krævementalitet", hvor f.eks. de arbejdsløse fokuserer mere på, hvad de kan få end hvad de selv yder, hvilket bakes op af statsminister Helle Thorning-Schmidt, der kalder dette påståede "normskred" en "stærk provokation".

Desuden vil beskæftigelsesminister Mette Frederiksen bruge flere hundrede millioner kroner på at genundersøge alle de svageste lediges arbejdsevne, tvinge arbejdsløse under 30 år til at tage en uddannelse, stoppe tildelingen af førtidspension til personer under 35 år, tvinge arbejdsløse ud i særlige kontanthjælpsjobs som f.eks. havearbejde og erstatte samtaler med krav om fremmøde i et arbejde, der skal afprøve de arbejdsløses arbejdsevne.

Politikere og erhvervsliv nasser

"Der må være en krisebevidsthed, som vi må se at få italesat noget mere", forklarer Karen Hækkerup i sit opgør med "krævementaliteten". Med andre ord handler det om, at arbejdsløse og førtidspensionister mentalt skal indstille sig på at betale for den økonomiske krise, som er fremkaldt af de rige, bankerne, de store virksomheder og det kapitalistiske system, de profiterer på. Den nye regering har som bekendt valgt at frede de rige og erhvervslivet.

Det er ellers netop de sidstnævnte, og ikke arbejdsløse og førtidspensionister, der gang på gang kræver bankpakker og skattelettelser samtidig med, at deres egen skattebetaling de senere år er dalet kraftigt. Samme "krævementalitet" har folketingspolitikkerne lige udvist ved at fastholde deres mulighed for at gå tidligere på pension end resten af befolkningen. Og som nævnt vil de rige, erhvervslivet og politikerne tilmed sende regningen for deres økonomiske systems krise videre til os. Hvem sagde nasserøve?

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 København V